October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 3, 1967 — No. 790 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

KERKBESEF

Er zijn mensen, die met de kerk in hun maag zitten. Zij weten niet goed wat ze er mee aan moeten.

In "Kerknieuws" lazen wij dat de gereformeerde kerkeraad van Hilversum de kerkelijke lokalen beschikbaar heeft gesteld aan jongelui die dansen willen. De jeugdouderlingen moeten toezicht uitoefenen. Waarom? Omdat dansen tot kerkewerk behoort? Natuurlijk niet. Hoewel "Kerknieuws" geen reden vermeldt, wagen wij te veronderstellen, dat de druk voor Hilversum's kerkeraad te sterk geworden is. Men moet toch iets doen om de jeugd bij de kerk te houden! Of de kerk een taak heeft op het gebied van "entertainment is een vraag die niet zo dringt als de drang om de jongelui vast te houden. Gaat de jeugd dan niet met de kerk mee, dan moet de kerk maar met de jeugd mee. Ook al moet de kerk daarom een terrein betreden, dat het hare niet is.

Er zijn anderen — en men ontmoet hen ook onder ons — die in hun beschouwing over het Koninkrijk Gods zo ver gaan, dat zij de kerk een tak noemen aan de stam. Die stam zou dan het Koninkrijk zijn. Het komt niet in de eerste plaats op de kerk aan — dat is de tak. Het komt op het Koninkrijk aan — dat is de stam. Op die stam zijn ook andere takken (school, organisatie, politiek). Men moet dezulken de eer geven, dat zij zich ernstig beijveren voor het Koninkrijk. Maar hun standpunt moet er toe leiden, dat zij aan de christelijke organisatievorm dezelfde plaats toekennen als aan de kerk.

In beide gevallen wordt aan de unieke plaats van de kerk geen recht gedaan. Zij is de gemeente, die de Here Jezus Zich vergadert. Of anders gezegd, zij is de nieuwe mensheid, die God zich van eeuwigheid af en voor de eeuwigheid heeft verkoren. Mijn kerklid-zijn beheerst mijn ganse leven, of moet dit althans beheersen. Daar is ons ganse bestaan aan onderworpen. De kerk is de stam. Daaromheen vinden wij het Koninkrijk Gods. Prof. Herman Ridderbos spreekt van twee concentrische cirkels, waarvan de binnenste de kerk is, die door de buitenste (het Koninkrijk) geregeerd en gedefiniëerd wordt.

Elke georganiseerde beweging, of het nu recreatie, of politiek, of vakvereniging, of zelfs onderwijs is, moge nauw verbonden zijn met de kerk, maar is er niet identiek aan. Van de kerk is Jezus Christus het Hoofd en is er dus één mee. Dat kan van een organisatie, welke organisatie ook, niet gezegd worden.

Het is te betreuren als de kerk "verruimd" wordt om toch maar de jeugd te trekken. Dat heeft de kerk niet nodig. Het is jammer als de kerk "versmald" wordt en tot een tak aan de stam (het Koninkrijk) wordt verkleind. Daar is de kerk te groot voor.

Natuurlijk, ons leven in de kerk is nog maar zeer beperkt, zolang wij op aarde zijn. Maar dit neemt niet weg, dat die kerk er zeer reëel is. En zij gaat nooit meer weg. Als al het andere wegvalt, als al onze organisaties een einde nemen, zal de kerk met haar Hoofd Jezus Christus onaantastbaar blijven staan.

Juist kerkbesef is niet een hobby. Het is een rijkdom!

★ ★ ★

DE SCHOOLSLAG NIET GESLAGEN

De actie onder de naam "Schoolslag" die onlangs in Nederland is gehouden ten bate van het Christelijk Onderwijs buiten Nederland, is maar zeer ten dele geslaagd. Wat men hoopte te bereiken heeft men bij lange na niet gehaald. Daar zullen wel verschillende redenen voor aan te wijzen zijn. Eén daarvan troffen we aan in "Centraal Weekblad". In dit blad wordt verwezen naar een artikel van Ds. C. J. Honig te Rotterdam-Delfshaven die in de kerkbode van Rotterdam een stukje geschreven heeft onder de titel "Wij zijn gewaarschuwd". Wij citeren hiervan een klein gedeelte: "De lijsten waarop de giften vermeld staan, spreken een duidelijke en beschamende taal! Ook in allerlei gesprekken is mij gebleken, dat velen, met name jonge mensen, zich niet aangesproken voelen door deze aktie. Het Christelijk Onderwijs is voor hen een gewoon verschijnsel en ze lopen er niet zo erg warm meer voor.

Hetzeelfde ziet men op ledenvergaderingen van schoolverenigingen, en op landelijke toogdagen, een minimale belangstelling. Kortom: het krediet van de schoolstrijd is op! Het christelijk onderwijs zal zich op nieuwe en actuele wijze moeten presenteren, en zijn grondslagen en bedoelingen duidelijker moeten formuleren en uitdragen."

Wij willen naar deze waarschuwing wel luisteren, ook al is zij neergeschreven voor Nederland en niet voor Canada. Want dat de Schoolslag niet is gelukt, heeft waarschijnlijk wel een achtergrond. De gelijkstelling van Christelijk en Openbaar onderwijs was indertijd een hele gebeurtenis, die men vooral van Christelijke zijde heeft toegejuicht. Maar het nieuwe van de overwinning verbleekte gaandeweg. Men hoefde zich niet meer in te spannen, het kostte niets meer en zodoende raakte het "krediet" op.

Nu zijn wij hier zo ver nog lang niet. Maar dit wil niet zeggen dat wij ons niet in dezelfde richting bewegen. Er zijn er die zich beijveren om niet alleen vrijstelling van Public School taxes te krijgen, maar zich eveneens inspannen om het Christelijk onderwijs een gelijk aandeel uit de belastingen te doen ontvangen. Daar is op zichzelf niets tegen. Als dit echter gaan moet ten koste van het wezen van het Christelijk onderwijs, of anders gezegd, als daardoor de Christelijke school haar kleur zou verliezen, dan moeten wij ons wel tweemaal bedenken. Er is niets op tegen als men streeft naar vrijstelling van de Public School tax voor hen die hun kinderen naar de Christelijke school sturen. Maar of wij moeten streven naar een gelijk aandeel uit de taxes voor onze Christelijke scholen, waarmee we de waarschijnlijkheid binnenhalen dat die school het élan zal verliezen, is een vraag die wij zeer zorgvuldig moeten overwegen. Dit gevaar bestaat namelijk, en het verloop van de Nederlandse Schoolslag moge ons op dit punt ter waarschuwing zijn.

EEN VERRASSING VOOR TURIJN

De Italiaanse stad Turijn is bedekt met een pak sneeuw van meer dan 8 inches, hetgeen voor Italië de grootste sneeuwval van de laatste jaren betekent. Op de foto een aantal automobilisten die hun eigen wagen nauwelijks meer konden terugvinden.

WEER MEDESPELER

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Elk volk heeft van de "grote Heerser der volken" een taak gekregen, die het te vervullen heeft. Daarvoor heeft het bepaalde gaven meegekregen. Het wezen van die taak tekent zich af in de geschiedenis. Zo hebben de Grieken in de Oudheid een bijzondere functie gehad in de ontwikkeling der menselijke cultuur. De Romeinen hadden een begaafdheid in het tot eenheid en rust brengen van de gehele beschaafde wereld. De Israelieten ontvingen Gods bijzondere openbaring.

Een onderzoek naar de afzonderlijke opdracht van elke natie kan men ook instellen in onze tijd. Voor Nederland ligt die voor de hand, de ontwikkeling van de vrijheid van geweten. En zo is het Russische volk het volk van het lijden. Niet één volk heeft zoveel geleden onder aanvallen van buiten. Men denke aan de aanvallen van Dsjengis Khan in de Middeleeuwen; aan de veroveringen door de Turken gedurende de Nieuwe Geschiedenis; in onze dagen aan de roof- en moordtochten der Duitsers.

Het eigenaardige is nu, dat het Russische volk zich van deze lijdenspositie bewust is. Diep in zijn binnenste leeft de overtuiging, dat het door dat lijden een Messiasrol heeft te vervullen. Het gevoelt zich drager van een schat, die voor de gehele mensheid van betekenis is. Dat was in de Middeleeuwen en de Nieuwe Geschiedenis het Oosterse, orthodoxe Christendom. Het is werkelijk geen wonder dat in Rusland altijd het Paasfeest, de opstanding uit de doden, na het lijden op Golgotha, het voornaamste Christenfeest is geweest.

En zo is het verklaarbaar, dat de Russen zich gewillig schikten onder het dwangsysteem van de Sovjetheersers. Zijn droegen toch het zaad van de heilstaat der toekomst, van de socialistische Nieuwe wereld.

Daar hangt iets anders mee samen. Indien iemand zich bezitter weet van een grote schat, dan gevoelt hij als taak die schat te bewaren. Zo is het Russische imperialisme altijd defensief van karakter. Militair is dat wel gebleken bij Stalingrad, toen de Russische legers zich vastgebeten hadden in moeder aarde van het Heilige Rusland. Diplomatiek is dat te zien in de drie kringen van bondgenoten, die Moskou om zich heen gevormd heeft.

Er is echter meer.

Het christendom heeft in zijn beginperiode zich verbonden met de Grieks-Helleense beschaving. Nimmer zou Paulus zulk een invloed hebben gehad, indien hij niet bekend was met het denken van de volken rondom de Middellandse Zee. En zo heeft ook het Russische volk, om zijn taak te vervullen contact gezocht met de beschaving van het westen. Denk aan Peter de Grote (ongeveer 1700) en Katharina de Grote (ongeveer 1780), die zich persoonlijk op de hoogte hebben gesteld van de westeuropese cultuur. Het bleef echter wel een beetje aan de oppervlakte. Vandaar het bekende spreekwoord: Als men de Rus krabt, komt de Tartaar weer voor de dag.

Maar sinds de dagen van Napoleon deden de Russen toch mee in het spel der volken. Czaar Nicolaas II nam zelfs het initiatief tot de eerste vredesconferentie. Na de bolsjewistische revolutie van 1917 stond Rusland terzijde. Met de moordenaars van de keizerlijke familie wilde niemand te maken hebben. Zo bleef het onder Lenin en Trotzky en ook onder Stalin. Maar onder Chroestjow kwam het tot de politiek van de glimlach. Het haperde nog wel telkens, men denke aan het drama van 1956 in Hongarije. Maar sinds de val van Chroestjow gingen zijn opvolgers doelbewust de kant uit van de oude Czaren. Men wilde weer medespeler worden. En het voorlopige hoogtepunt is het bezoek, dat Kosygin aan London heeft gebracht. Hij onderhandelde als een gelijke van de Britse bewindhebbers. Hij werd ontvangen door de leiders van de grootindustrie. Zelfs mocht hij aanzitten aan een maaltijd bij de Engelse koningin. In één woord, men moest zich niet opschroeven tot een hartelijke ontvangst, zoals indertijd bij het bezoek van Chroestjow. De Russen werden niet aangekeken als vreemde wezens. Ze waren in vollen rechte medespeler. En de diplomatieke gebruiken pasten zij volledig toe, ook de vele listigheden, die daarbij schijnen te behoren.

De Engelsen wilden de Russen winnen voor hun plan, om als bemiddelaar op te treden bij de Verenigde Staten inzake Viet Nam. Dit zou betekenen, dat Rusland zijn houding ten opzichte van China zou moeten herzien. Kosygin heeft zich daar niet toe laten vangen. Hij sprak hoogst correct en welwillend, maar hij bleef bij zijn standpunt, dat de overeenkomst, die indertijd te Genève was gesloten, als basis moest dienen voor het beëindigen van het conflict.

Engeland wilde daarnevens, dat Rusland zijn vijandelijke houding ten opzichte van de Duitse bondsrepubliek moest laten varen. Maar Rusland bleef denken aan het feit, dat Duitsland in een kwart eeuw tweemaal rovend en plunderond

(Vervolg op pag. 2)

Een team van Russische ontwerpers, geleid door de befaamde vliegtuigbouwer A. N. Tupolev is op het ogenblik in Finland. Daar toonden zij o.m. deze slee, die voor water en sneeuwgebruik geschikt is. De capaciteit van het voertuig is een halve ton lading, een artieradius van 3—500 km, en een uursnelheid van 50-70 km.

In dit nummer

Domineeszoon pionier op het gebied van de televisie Pag. 3

Onder de Schemerlamp Pag. 4

Wat denkt U ervan?
In deze rubriek worden een aantal vragen over het BIJBELLEZEN gesteld. Pag. 5

Onze atlantische provincies Pag. 8

The Africaners, a people who will not forget their past (1) Pag. 11

Weer medespeler

(Vervolg van pag. 1)

en moordend grote stukken van het Russisch grondgebied had bezet en dat de geografische gesteldheid, de zogenaamde open grenzen, aan Rusland onvoldoende bescherming bieden. Het moet dus wel bewapend blijven. De stelling in Midden-Europa moet in Russische handen blijven, zoals de Bondsrepubliek ook de beschikking heeft over hulp van Navolanden. Vandaar dat de Russische minister wel aan de wensen van Wilson wil tegemoet komen, mits de Navo ontbonden wordt. Dan wil Moskou wel het initiatief nemen tot het opheffen van het verdrag van Warschau.

Het vertrouwen in Rusland gaat echter nog niet zover, dat het westen geheel Midden-Europa van westerse troepen wil ontbloten.

Rusland heeft overigens ook wensen. Het wil met Engeland een nietaanvalsverdrag sluiten. Rusland meent dat dit groter stabiliteit aan de internationale verhoudingen zou geven. Bovendien zou er dan gelegenheid komen om bijvoorbeeld in Midden-Europa te komen tot een ontwapende zone, een oud plan van een Poolse staatsman.

En tenslotte kwam ook de aanstaande wedloop ter sprake bij de aanmaak van anti-raketten wapens. Het verst ging Kosygin nog, toen hij openlijk te kennen gaf, dat hij ten aanzien van de moeilijkheden in China, meer sympathie had voor de tegenstanders van Mao Tsje Toeng dan voor diens bondgenoten. Dat was overigens al lang bekend, vooral omdat men in Peking meer hatelijkheden zonder onderbreking over Rusland uitstort.

Overziet men dit alles, dan mag men vaststellen, dat Rusland zich inderdaad weer op westerse wijze met de internationale ontwikkelingen wil bezighouden. Hij volgt daarbij niet de methode van Molotov, die altijd maar neen zei tegen elk westers voorstel.

Aan de ene kant wil hij van zijn bezoek gebruik maken, om zich op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen van de Britse industrie. Hij is zelf ingenieur. Dat doet denken aan Peter de Grote. Aan de ene zijde volgt hij de oud-Russische eigenschap van de verdediging. Bij elk voorstel gaat hij uit van het vasthouden van hetgeen al is bereikt. Dat is zeer veel.

Vandaar dat 't bezoek veel heeft bijgedragen tot het scheppen van een klimaat voor verder overleg. Maar het is nog niet zover, dat al positieve resultaten zijn bereikt.

Mr. L. W. G. Scholten.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het "Department of Financial and Commercial Affairs"

ONTARIO DEPOSIT INSURANCE CORPORATION ACT

Het doel van deze wet, ontworpen door het Government of Ontario, en onlangs aangenomen door het wetgevend lichaam in Ontario, is: voldoende bescherming te bieden aan de spaarders in de provincie Ontario. De wet geeft deze bescherming in de vorm van verzekering ten behoeve van personen, die gelden inleggen bij of leningen verstrekken aan instellingen welke geld uitlenen of aan trust companies welke hun zetel hebben in Ontario. Ingevolge deze wet zijn al dit soort instellingen, geregistreerd ingevolge de "Loan and Trust Companies Act", lid van de corporation.

De wet voorziet in de oprichting van de ONTARIO DEPOSIT INSURANCE CORPORATION, de eerste in haar soort in Canada. Onder "geldinleg" (deposit) moet, volgens de wet, worden verstaan: gelden, gedeponeerd bij een aangesloten instelling. Inleg omvat eveneens: gegarandeerde investerings-certificaten, obligaties en soortgelijken, uitgegeven door een instelling welke geld uitleent en lid is van de corporation. De wet voorziet bovendien, dat iedere inleg bij een aangesloten instelling kan worden verzekerd tot een maximum bedrag van $20,000.

Deposito's zijn verzekerd door de corporation, indien zij worden ingelegd bij een aangesloten instelling, welke in zaken was op de dag dat deze wet in werking trad of daarna. Deze verzekering dekt deposito's bij "Loan and Trust Corporations", met hun zetel in Ontario, van waar in Canada ook gedaan.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Oud nieuws wordt niet geplaatst

Herhaaldelijk ontvangen wij verslagen over de bevestiging van predikanten, de opening van kerken en scholen, enz. Wij willen dergelijke berichten graag plaatsen. Jammer genoeg ontvangen wij de berichten soms enkele weken nadat de installatie of opening heeft plaats gevonden. Tot dusver hebben wij deze berichten steeds opgenomen. maar wij zullen het plaatsen van oud nieuws toch niet langer kunnen toestaan, aangezien het schade doet aan de reputatie van ons blad.

- Harper Study Bible $10.95
- New Translations of the Bible.
- Bible Commentaries.

Contact:

Chr. Book Centre
36 Longwood Road North,
Hamilton, Ontario
JA 2-1234

H. KREEFT, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA ONT.
ED 7-8559

Vergadering van de Board of Trustees of Calvin College and Seminary

Op bovengenoemde vergadering werd mij verzocht een kort verslag te maken voor "Calvinist-Contact". Enerzijds moet het wel een kort verslag worden, want de vergaderingen duurden van dinsdagmorgen 7 februari 8.30 v.m. tot vrijdagmiddag 10 februari 4.30 n.m. Het zou daarom te veel worden om alles wat ter sprake kwam te verslaan. Anderzijds is het jammer, want in een kort verslag is het niet gemakkelijk om een indruk te geven van wat een vergadering van de Board of Trustees is. Laten we het toch proberen.

Op dinsdagmorgen, toen de vergadering begon onder leiding van Rev. H. Demots, werd de te verrichten arbeid verdeeld over drie commissies:

a) Seminary aangelegenheden,
b) College aangelegenheden,
c) Financiën.

Alle leden van de Board werden verdeeld over deze drie commissies. De rapporteur van elk dezer commissies brengt verslag uit aan, en komt met voorstellen op de vergadering van de gehele Board. Dus van dinsdagmorgen tot vrijdagmiddag was het of vergadering van de Board, of van de commissie waartoe je behoorde. We willen natuurlijk niemands medelijden opwekken, maar hier is het rooster:

8.30 a.m.—10.00 a.m.
10.15 a.m.—12.00
1.30 p.m.— 3.00 p.m.
3.15 p.m.— 6.00 p.m.
7.30 p.m.— 9.30 p.m.

Woensdagmorgen werden we zelfs al om 7.30 a.m. aan het ontbijt verwacht, om kennis te maken met de gehele administratieve leiding van Calvin College and Seminary. Overigens een verbazend aardige en instructieve bijeenkomst. Bijna alle aanwezige leden van de "staff" vertelden in een paar zinnen, wat hun werk was. 't Geeft je ook wel een idee dat het nu niet bepaald "jongens zijn, die op hun achterhoofd gevallen zijn," die de miljoenen, waarom het gaat, beheren. En dat is het niet alleen: grondige deskundigheid, maar ook toegewijdheid aan de zaak waarvoor Calvin staat: de Christian Higher Education van de jeugd van de kerk. Ik weet, er is nogal verschil van mening hierover. Hoe dat moet aan een college als Calvin is. We gaan daarop nu niet in. We zouden wel dit willen zeggen in onmiddellijke aansluiting aan wat we opmerkten over de administratieve leiding. Diezelfde toewijding aan de Heer was duidelijk merkbaar bij de vele interviews met de te benoemen professoren aan Calvin. Jongemannen, die heel gemakkelijk het dubbele of meer kunnen verdienen aan andere instellingen voor hoger onderwijs, of in zaken, kiezen Calvin om juist daar iets te zijn voor het Koninkrijk van de Heer. Nog horen we de stem van president Spoelhof: "A highly capable, competent, and brilliant man. An asset for our institution." Dat werd natuurlijk niet van allen gezegd. Maar toch van een groot aantal. En we zijn geneigd dat ook te geloven. Niet alleen als een oordeel der liefde, maar ook als we rekenen met leeftijd, instelling van onderwijs waar gestudeerd werd, en de behaalde graad. Voor een groot deel "knappe koppen", die Calvin ook het aanzien geven, dat ze heeft. Hiermede kunnen we, dunkt me, van de collegeaangelegenheden afstappen.

SEMINARY

Wat betreft het seminary, waren er twee dingen die veel tijd en aandacht vroegen:

a) de benoeming van een professor in de ethiek.
b) een aparte theologische bibliotheek, in een in de toekomst aan het huidige seminary toegevoegd gebouw.

Wat a) betreft, de faculteit kwam bij monde van president John Kromminga met de nominatie van 4 kandidaten. Het moet gezegd worden, dat geen van deze door de faculteit naar voren gebrachte kandidaten geestdriftig door de gehele Board werd begroet. Er was veel verschil van mening. Na langdurig overleg werd de misschien wel wijze oplossing gevonden om Mr. James VanderLaan, die deze zomer zijn doctor's graad hoopt te krijgen, aan de synode voor te dragen voor een tijdelijk lectoraat. Dit kan natuurlijk beter uitpakken dan we nu denken. Mr. VanderLaan is blind. Hij heeft zijn gehele studie moeten doen met behulp van braille schrift en tape recorders. Hij heeft uitzonderlijk hoge wetenschappelijke kwaliteiten. Ondanks zijn gebrek is hij goed op de hoogte van wat wij allemaal weten door zien. Het gaat er maar om, of zijn gebrek een verhindering zal zijn, om in levendig contact met zijn studenten te staan. De verzekering was: Dit zal alles meevallen. Mr. VanderLaan is een man — ik wil dit graag hieraan toevoegen — die maar niet zijn blindheid uit de hand des Heren heeft leren aanvaarden, maar die in zijn gebrek iets verstaat van wat Paulus zegt: "Daarom zal ik roemen in zwakheden."

Wat b) betreft, een aparte theologische bibliotheek in een aan het seminary toegevoegd gebouw: ook hierover is lang gepraat. Het kwam tot een duidelijke beslissing, hoewel met een zeer kleine meerderheid: geef de faculteit van het seminary wat ze met algemene stemmen vraagt!! Maar op het allerlaatst (vrijdagmiddag) kwamen de argumenten tegen het voorstel toch weer aan bod.

1) kosten voor aparte ruimte voor, en aanschaf en beheer van gedeeltelijk twee bibliotheken zullen natuurlijk hoger zijn dan voor één bibliotheek, waarin ook de strict theologische haar plaats vindt.
2) moet de eenheid der wetenschappen, waarin de theologie haar plaats heeft, ons niet leiden tot één bibliotheek, in één gebouw onder één beheer? (Beide college argumenten tegen seminary voorstel.)

Dit temeer nog, wanneer we denken aan Calvin College als de toekomstige Calvinistische universiteit op het Noordamerikaanse continent. Besloten werd de zaak nader te bezien in het licht van beide bezwaren, en haar op de mei-vergadering opnieuw te berde te brengen. Eerst nu voordat we tenslotte iets over de financiën zeggen: In antwoord op een verzoek om samenspreking van de A.R.S.S. werd besloten de commissie voor postgraduate studies opdracht te geven zo spoedig mogelijk in contact te treden met de A.R.S.S.

Nu dan tenslotte financiën!

Daar hebben een heleboel mensen een grappig idee over. Ik ken een man die over wat op Knollcrest gebeurt zegt: zie, zo gooien ze daar op Calvin met onze miljoenen. Nu, laat ik U dit mogen zeggen. Er wordt met geen dubbeltje gegooid op Knollcrest. Natuurlijk kost een moderne campus, straks accommodatie biedend aan ongeveer 5000 studenten, geld, zelfs miljoenen. En die zullen ook in de loop van de komende 10 jaar uitgegeven moeten worden. Maar wat zijn de bronnen, waaruit Calvin daarvoor put? Ze zijn vele. Daar is in de eerste plaats de liefde en de bereidheid waarop zij rekenen mag, bij ieder lid van de Chr. Ref. kerk. Helaas beseffen veel mensen nog niet hoeveel een misschien bescheiden maar gere gelde bijdrage van elke familie in de Chr. Ref. Church voor Calvin betekent. Verder zijn daar de verrassende blijken van liefde voor Calvin, van de kant van broeders en zusters, bijzonder gezegend met aardse goederen.

Dan zijn er de federal and state grants en subsidies, waarop Calvin mag rekenen, zonder iets van zijn gereformeerd karakter prijs te geven. Daar komen de miljoenen vandaan, die in zeer voorzichtig beheer gebruikt worden om in de loop van de komende jaren ons de moderne campus te geven, die onze jeugd behoeft. Laten we asjeblieft onze bijdrage aan Calvin College niet overschatten. Neem eens het inkomen om de lopende uitgaven van een jaar mee te bestrijden! Waar komt het vandaan? Allemaal uit de zak van die broeder, met zijn klacht over de met "onze" miljoenen gooiende lieden aan Calvin College? Nonsens!

Kijk eens hier en kijk eens goed:

Tuition fees of students	$1,580,823.37
Denominational quota	950,482.69
Other income	118,948.54
Gifts, grants & endowments	70,000.00

Als kerk betalen we slechts ⅓ van de totale jaarlijkse kosten. Wie kan nu zeggen dat Calvin gooit met "onze" miljoenen? Wanneer over de laatste 3 jaar een zeer bescheiden gift van ons gevraagd werd van $6.00 per familie per jaar, en wanneer onze jaarlijkse bijdrage per familie $12.75 is?

Calvin College en Seminary kunnen alleen maar bestaan bij de gratie van de liefde en de toewijding van Gods volk voor de zaak des Heren. En natuurlijk, waar die liefde en toewijding niet is, daar wordt Calvin vergeten. Maar daar wordt méér vergeten. Daar wordt de lagere en middelbare school in Canada vergeten. Daar wordt de zorg van de studenten aan openbare universiteiten vergeten. Daar wordt zelfs de bijdrage voor de kerk vergeten, en voor de zending. Maar daar wordt natuurlijk nog iets anders vergeten, en dát is het ergste! Daar wordt vergeten dat we met al wat we hebben en zijn én verdienen, gekocht zijn met het bloed van Christus, om met dat alles Hem te dienen en lief te hebben.

Schaafsma.

BIJ ONS HEBT U
DE RUIMSTE KEUZE VOOR
een 21-daagse trip naar HOLLAND:

VANAF MONTREAL: niet beschikbaar over de week-ends: $335.00

hetzelfde in combinatie met onderstaande toer voor minstens $76.00 $303.00

op onze speciale groepen gedurende het gehele jaar, vertrek als regel op vrijdag voor $255.00

in combinatie met onze $76.00 toer: 21 dagen logies en een auto voor 3 weken met 1500 k.m. vrij (minstens 2 personen per auto).

Vraag volledige inlichtingen zonder enige verplichting.

LUCAS KOOPS,
Manager
VALENTINE TRAVEL SERVICE LIMITED,
1642 Bayview Ave.,
Toronto 17, Ont.
(dag en nacht bereikbaar).
Tel. 485-0336

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by
J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

EMMEN: In het Noorderdierenpark heeft de Ierse setter Astrid de zorgen voor de welpjes Margriet en Pieter van leeuwenmoeder Erna overgenomen. Na de onverwachte geboorte van de dieren leek het de directie niet raadzaam de jongen in het verblijf te laten met drie volwassen leeuwen, evenmin het overbrengen naar een ander verblijf van de leeuwin met de jongen.

SAMENWERKING

Wij worden constant bedreigd door het risico onze bezittingen te verliezen door brand, storm, diefstal, ongeval, ziekte of overlijden.

Als elk van ons dit risico geheel *alleen* moet dragen, kan een enkele rampspoed ons volkomen ruïneren. Maar als we met elkaar *samenwerken* om de kosten van dit verlies te dragen, dan behoeft niemand financiële ondergang te vrezen. Verzekering is het middel waarmee we deze samenwerking tot stand brengen. Uw tussenpersoon voor *levens*-verzekering:

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

Wilt U ons een plezier doen?

Boven Uw naam en adres staat de maand waarin Uw abonnement is verlopen.

Wilt U even zien of U deze maand Uw abonnementsgeld moet betalen?

Door tijdige betaling bespaart U ons veel administratief werk en we verzoeken U daarom vriendelijk in dat geval ons METEEN het verschuldigde bedrag te betalen.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

South Africa

Dr. Paul Schrotenboer, General Secretary of the Reformed Ecumenical Synod, who, accompanied by Dr. John H. Kromminga of the United States and Dr. J. C. Verplanke of the Netherlands, recently visited South Africa, will write a number of articles concerning the racial problems of South Africa in our weekly. (The first article you will find on page 11.)

The committee, consisting of the three above mentioned persons, had been assigned by the Grand Rapids Synod of 1963 to construct a report about the racial issues, which will be discussed at the R.E.S. in Amsterdam in 1968.

Undoubtedly there are not many, if any, leading newspapers or magazines being published in any part of the world that have not commented on the apartheid policy. A great number of the papers have criticized vehemently the apartheid policy. According to the critics the apartheid policy is the logical consequence of the calvinistic doctrine of election. (I wonder how many of these writers would pass a classical examination whe: their knowledge concerning doctrinal matters would be examined!)

Many Calvinists, however, who firmly believe in the doctrine of election, reject the South African apartheid policy or question the biblical, underlying principle in which the policy seems to be rooted. Thus the doctrine of election does not consequently imply the approval of the apartheid policy.

In brotherly love and mutual concern the Calvinists, who are members of the R.E.S., are engaged in an discussion concerning the racial issues in South Africa. Such news, however, is never mentioned in the secular press.

We hope that the public relations committee of the R.E.S. will consider our proposal to send a news release of the coming synod to papers such as Time, New York Times, *and others.*

The problem as such is a very complicated one. Needless to say that only insiders are qualified to judge about the apartheid policy.

To do justice to the problem we must, it seems to me, deal with the practical *aspects of the problem and the* underlying theory *separately. For practical reasons apartheid* might *be a temporary device to dissolve the racial problems. Apart from the practical aspect one should discern whether or not the underlying theory is justifiable in the light of God's Word.*

In our discussions concerning this complicated problem, we should be reminded of the words of the late Dr. J. H. Bavinck as a variant of the words of the apostle Paul:

> *If I gave hundred millions of dollars to the people of the other race in order to build homes, schools and sports grounds, but have no love, I achieve precisely nothing.**

Without love neither the South Africans nor anyone else will solve the South African racial problems.

* Dr. J. H. Bavinck, *Het Rassenvraagstuk.*

Walter Reuther's Withdrawal

The violent activities of the big labour unions constitute a threat to the economy and the moral standards of the country. Many Canadian and American citizens become therefore impatient with the picketing strikers. They hope the government will take legal measures to limit the strikes.

The big union bosses, once the celebrated leaders, are presently the victims of their rebellious members, who, being dissatisfied with the results of bargaining, disobey the orders of their masters. Consequently the image of the unions, as institutions to benefit the labourers, is fading.

To save the unions, some of their leaders realize that the outdated aims of the unions need a drastic change. Other leaders oppose such a change. Internal struggle therefore is the result of the differences of opinion which are openly aired at the unions' meetings and published in the union magazines.

The withdrawal of Walter Reuther, the president of the United Auto Workers, and vice-president of the AFL-CIO, from the executive council, general board and standing committees of the AFL-CIO indicates that the unions will face some essential labour questions sooner or later.

After the 'voluntary' withdrawal of Reuther, the top leadership of the United Auto Workers has sent an administrative letter to its 1,000 local unions, wherein the AFL-CIO is severely criticized. According to this letter:

> *The AFL-CIO policy and program too often continues to live with the past. It advances few new ideas and lacks the necessary vitality, vision, imagination and social invention to make it equal to the challenging problems of the changing world.*
>
> *It is sad but nevertheless true that the AFL-CIO is becoming increasingly the comfortable, complacent custodian of the status quo.*
>
> *It must work to advance the interests and welfare of its members and their families through the collective bargaining process and through appropriate progressive legislation.*
>
> *It must work as a responsible member of the community to help solve the problems of the total community and improve the quality of life for all the people, acting always in the knowledge that labor can make progress only as it shares in the general progress of the entire community and the entire nation.*

As Christians we should take notice of what is said in this letter and follow closely the development of the labour force. We should not rejoice about the internal difficulties in the field of labour, but in a Christian way, without any compromise, we should willingly offer our service to the labour force at large. Especially when we notice that union leaders say—what we believe is the right approach—that a "labour union must work as a responsible *member of the comunity to help solve the problems of the* total *community and improve the quality of life for* all *the people."*

P.T.

Plans for Atomic Island Show

Desalting can make economic sense

by Joseph M. Dukert

New York (NAPS) — Some time next year giant dredges will begin building a 40-acre island about half a mile offshore from Bolsa Chica Beach State Park, near Los Angeles. It will be the site of a nuclear power plant whose specifications sound like the script from some futuristic TV series. And it will be the first place on earth where nuclear energy will be used on a large scale to draw fresh water from the oceans.

The two atomic reactors slated for the island will be able to distill enough sea water to fill the daily needs of a whole city the size of San Francisco. At the same time, they will generate nearly as much electricity as is now being used by all the residents of Los Angeles.

It should become a showplace. A two-lane causeway will connect Bolsa Island with the shore, and a 3000-boat marina is planned just to the north, toward Seal Beach.

In terms of what is to come, this dual-purpose nuclear plant is still only rated as "intermediate" in size. Yet it will more than double the combined capacity of all the desalting plants in the world today. Most important, it will be big enough so that atomic power can capitalize on the economic advantages inherent in larger nuclear plants.

It takes energy to convert salt water into fresh. And the cost of energy depends to a considerable extent on the fuel used to produce it.

In some parts of the world (where a hole drilled in the ground is more likely to produce oil than water), it obviously makes sense to use "conventional" fuel in distillation plants. But — for a plant of the size projected in Southern California — it appears that nuclear heat will be able to match oil or any other competitor on a dollars-and-cents basis.

Beyond a certain point, you can get a special bargain by building really big atomic power plants. Capital costs and operating costs rise rather slowly as the size is stepped up. Furthermore, if the same plant turns out two distinct "products" for which there's a considerable demand in the area — like electricity and fresh water — it can always operate near peak capacity (and top efficiency).

Water from the new plant should cost slightly over 20 cents per thousand gallons plus delivery charges. That's still far too expensive for use in large-scale irrigation (where the total price would probably have to drop below a nickel), but it should beat or match the cost from any other new local source for human consumption and industrial use. As even larger atomic plants are built and as technological advances cut the cost of nuclear fuel further, there may yet be a day when the peaceful atom can literally make the deserts bloom."

A man can't drink sea water because it contains about 3½% salt — almost twice as much as his body can stand without beginning to dehydrate. You can remove the salt chemically on a small scale, but this approach is clumsy and very expensive. Another technique is to force the salt water through a purifying membrane — the way jellyfish do in nature. Engineers are working on ways to copy that process artificially and to speed it up by electrical inputs, but the method is still in the developmental stage.

Freezing is another way to separate the water from the salt, but that takes a relatively large amount of power. At the moment the best scheme seems to be the familiar process of distillation, and that system will be used in the California plant.

Heat generated by nuclear fission inside the reactors will turn water from a brine solution into steam, leaving the salts behind. When the steam is condensed it will produce fresh water — so free of minerals, in fact, that it might seem a bit flat and tasteless until it's mixed with the rest of the water in the local reservoir.

The system won't be quite as simple as a big tea kettle on an atomic stove, however. If the brine had to be "brought to a boil" in the usual sense, fuel costs would be much higher than those projected.

Experience with conventionally-fueled desalting plants has proved the efficiency of a process called "multi-stage flash distillation," which uses a series of low-pressure stills. The sea water is heated to somewhat less than 200 degrees Fahrenheit, then piped into a semi-vacuum chamber where part of the brine "flashes" into steam immediately under the reduced pressure. This much is drawn off and the rest of the liquid transferred to the next chamber, where the cooler brine will flash into vapor at even lower pressure. And so on.

The nuclear power plants being ordered for the California island will use reactors cooled by ordinary "light water". These are the kind which have already compiled an extraordinary record of safe and steady performance on nuclear subs as well as in large power plants.

The pure water which absorbs heat directly from the fuel remains sealed inside the system and won't touch the brine at all. Directly or indirectly, it will produce its own and/or to heat the inlet pipes containing sea water.

In the words of the late President John F. Kennedy, "There is no scientific breakthrough, including the trip to the moon, that will mean more to the country which first is able to bring fresh water from salt water at a competitive rate".

When 1500 representatives from 64 nations gathered in Washington a year ago for a conference on saline water conversion there was a strong feeling among many that large-scale dual-purpose nuclear plants offered the best route. But it wasn't until this summer that the decision to proceed with the giant demonstration plant was reached joinly by the Metropolitan Water District of Southern California, the U.S. Department of the Interior, the U.S. Atomic Energy Commission, and the electric utilities of the Los Angeles area. Total cost will approach half a billion dollars, to be divided among them.

The need for new sources of fresh water is worldwide; and President Johnson has called for a massive "Water for Peace" program, pledging cooperation among nations on both sides of the Iron Curtain. The head of the Russian delegation to the conference last fall said that the USSR was ready to build a dual-purpose plant as big as the one at Bolsa Chica and that it would supply fresh water even more cheaply . . . although many are skeptical about the latter claim. Capital costs are difficult to determine in Soviet projects, and their amortization over the life of the plant is an important cost factor.

Even for the most careful economist, it isn't easy to figure out exactly how much water from a desalting plant will cost . . . or even how much we pay for water now. As AEC Commissioner James T. Ramey pointed out at a desalination conference sponsored by the U.S., most U.S. water systems are subsidized in some way. He also noted some unseen costs — like the need for water-softening equipment and frequent replacement of heaters or plumbing fixtures which now suffer from poor-quality "natural water".

The Atomic Industrial Forum — a broadly representative group of industrial and other organizations devoted to encouraging the constructive applications of nuclear

(Continued on page 12)

CANDID COMMENTS

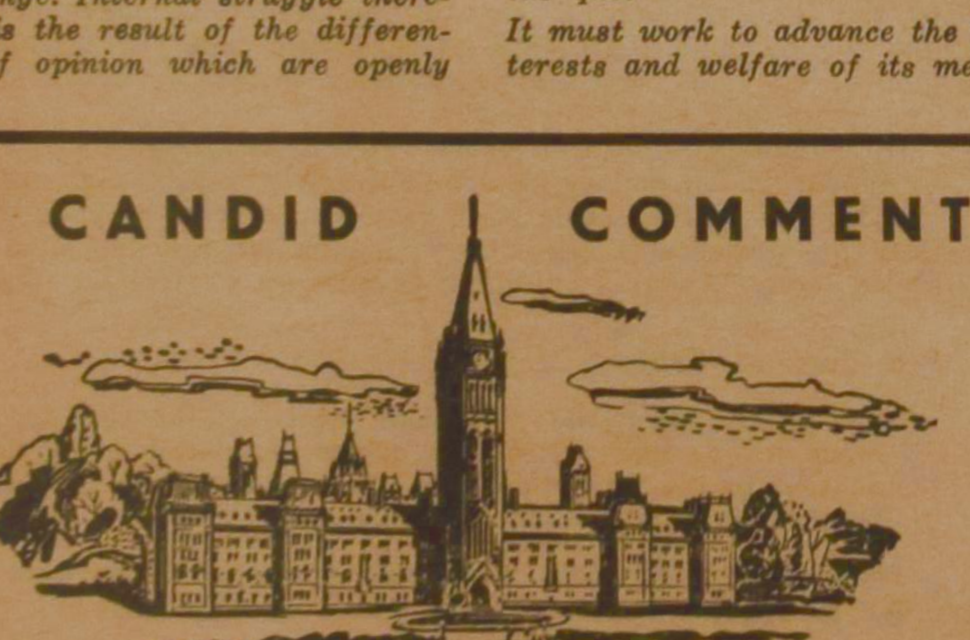

The Company You Keep

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

In June of 1966 I joined with my fellow parliamentarians in endorsing the government's bill to establish "The Company of Young Canadians". Today I am wondering if idealism could have impaired our vision, and thus concealed pitfalls which could easily be encountered in the future.

I have pondered a great deal recently, and I believe this is true of many other members of Parliament, the fact that area after area of our society is being infiltrated by elements which would seemingly seek to destroy the very foundation on which our nation was built. It would be unfair to brand all members of any organization with the same label because of the behaviour exhibited by an adverse minority group within its ranks but, in my opinion, unless the Government is prepared to act quickly, The Company of Young Canadians could easily become a haven for sociological misfits.

Often it has been said that an individual is known by the company he keeps, and there is probably no better expression to apply to the current situation within The Company of Young Canadians. Going back to September, 1966, many Canadians breathed more easily when twelve Quebec Liberation Front (FLQ) terrorists were arrested. The '66 wave of separatist terrorism in Montreal had left two dead and a trail of property destruction. Subsequent trials revelaed that a fellow by the name of Charles Gagnon was one of the ring-leaders of this group. In addition to being closely associated with various separatist groups and publications, Mr. Gagnon was active in the Quebec counterpart of The Company of Young Canadians, The Student workers of Quebec, and for a while was on the provincial government payroll as the official co-ordinator of the Eastern Quebec Planing Bureau (BAEQ) affiliated with the federally administered ARDA project. Gagnon's friend and co-official of BAEQ was one Jacques Noel, who had previously been one of the leaders of the Boy Scout movement in Quebec. During the time of Noel's association with the Boy Scout movement, its publication "Servir" began carrying instructions urging its readers to subscribe to various "leftist" publications, at least one of which is avowedly Marxist-Leninist — a paper advocating revolutionary violence; enough to summon the ghost of Lord Baden-Powell. Where is this Boy Scout leader, Jacques Noel today? Prime Minister Pearson recently appointed him Associate Director of The Company of Young Canadians!

You may recall the organization known as the Student Union for Peace Action. The group is known as "SUPA", the VIETNIK-BAN-THE-BOMB successor to the combined universities' campaign for nuclear disarmament. It was "SUPA" which spearheaded the "Virgil" demonstrations outside the U.S. Embassy in Ottawa and the U.S. Consulates in Montreal, Toronto and Vancouver. For some reason, it failed to demonstrate outside the USSR Embassy when the Soviet megaton bomb was exploded, and kept strangely quiet during China's recent nuclear tests. What are SUPA workers doing now? At least one of those publicly associated with it, 25-year old Arthur Pape, is an influential leader to the Company of Young Canadians; in fact, some have gone so far as to say his is the final word on policy. Arthur Pape is known to be one of the most active leftists and Ban-the-Bombers in Canada.

Recently David Depoe, 22-year old son of the well-known broadcaster, Norman Depoe, joined with others, like-minded, in demonstrating before the U.S. Consulate in Toronto in a protest demonstration against the war in Viet Nam. This young man confirmed that he was a Toronto organizer for The Company of Young Canadians.

There are numerous examples which cause one to doubt the behaviour of some members of this group. A Muskoka, Ontario hotel owner recently reported to a fellow member of Parliament on the actions of a week-long training course held in his hotel for C.Y.C. volunteers. His words were that he had not before seen such a collection of queers. Many were unwashed and unkempt, coming to the dining room in bare feet. Certainly their moral tone was defintely not in keeping with the standard he wished to maintain in his hotel. This hotel manager was quite confused as to what C.Y.C. was supposed to be doing — he was however, quite aware it is being financed by Canadian tax dollars.

Has The Company of Young Canadians lost sight of its intended goals and objectives? This is what many of us are wondering. The youth of Canada has much to offer. The record of the Canadian Universities Service Organization volunteers serving with distinction in many countries of the world are evidence of this fact. These young Canadians have proven the fact that privilege and responsibility must go hand in hand. We do not want the C.Y.C. experiment with life to blow up in their faces like an uncontrolled nuclear fission test. They should protest equally the artocities of the Viet Cong as the brutality of the American air attacks; protest with the same angry spirit the Chinese atom bomb as the French or American; and also learn an appreciation of the society which allows them the right to protest.

I hope that some of the reports on this newly-formed organization are unfounded, but there is an overwhelming number of facts to prove that The Company of Young Canadians is not establishing itself in the work for which it was brought into being — a powerful force for Canadian good. It is my hope this may shortly be rectified and that the criticisms which are coming to me all too frequently from Canadian tax payers may soon be without foundation.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

18

What our new people missed very much was worship on the Lord's Day with a congregation. Most of them had been brought up to meet with a church in their places of worship and to share in the activities of a church. Now this was cut off and they missed it.

A limited number landed where there was a Christian Reformed congregation and regular church life. Even here there was a problem: most of the services, if not all, were in the English languages, since the older members had been here long enough to understand the language and the children and young people had been born and raised here. To meet the need of the newcomers Dutch services had to be instituted at a time when the immigrants, mostly on farms, could come, and the best time for that was in the afternoon. This in some cases brought on strained relations and even open conflict but in time things were adjusted and the new members were absorbed into the congregation, had at least one Dutch service which they could attend and learned to benefit by the English ones too.

Most of them did not have that opportunity from the beginning: they were far from an organized congregation, had no transportation, and unless friends went out of their way to bring them in — as was done in a few cases — they were left to shift for themselves on Sunday as best they could. True, there were Canadian churches all around — United, Presbyterian, Baptist and other. Our people were welcome there and that was fine. But as far as my observation goes these churches made little or no effort to help our people through the adjustment from one church to another and from one language to another. If they had gone out of their way to secure someone who could use both languages and draw these folk in they could have been of real help and might have drawn quite a few into their membership. But the attitude seemed rather to be: these people if they are going to live here better learn the language and start right in. The Canadians did not seem to realize that this takes time; people don't learn English in just a few weeks or even months and the language that is used in church services is the hardest for immigrants to learn because it is removed from the language of the daily life. And, besides, if the immigrants could have understood what was being said and sung it would not have met their spiritual need: they were used to a positive, expository message from the Word of God in the old Calvinist tradition, and this these churches, with a few exceptions, did not bring. So in the beginning the Sundays were dreary days for many immigrants. They would probably read a sermon at home. If possible a couple of families do so together. Occasionally a minister of the Reformed Faith might drop in on Sunday or some other day. But many of them for quite a long time had no regular services they could attend. The Haagsmas in Ilderton, for instance, came in May, 1948, received a few visits and had a few services by pastors who came by, but had no regular group worship when the writer of these lines came in November. There were many more such.

Here was a need to be met as soon as possible.

Group Worship

It appeared that the best way to begin was to gather as many families as possible in a home and hold services whenever that was feasible. Mention was already made of services at the Haagsma home in Ilderton. First these were held whenever it was possible for me to come. One time we even met on a Saturday night when I was on my way home from The States to Aylmer. The remark was made that ordinarily the minister adjusts himself to the congregation but in this case the congregation adjusted itself to the minister. It began with 25 in attendance and increased until in the Spring we had to look for a larger meeting place.

Further my preaching record mentions services in homes in Norwich attended by 23, 25, 19, 12; because of people moving this petered out to nothing. Two in South London were attended by 22, 21, were not continued. In May, 1949 we had a service in the Bylsma home near Exeter, attended by 30. About thirty miles west of London, near Glencoe, a group met for a while at the home of Jim Schieman, an older immigrant family worshipping with the Presbyterian Church but gladly opening their home to us. At the first service thirty were present, and the Lord graciously used the sermon on "God is light", to bring back to Him one who had wandered away. There were many such home groups all around. Many of them got along without a regular minister but would like to have one at least once in a while. We were asked to travel long distances at times in helping them out. So in May, 1949, my family and I traveled from Aylmer away east to the Cornwall and Ottawa district and I conducted a morning service for a group of 42 in an old building at Martintown, and an afternoon service in a home at Van Kleek Hill attended by 20, on a rainy afternoon: we waded up to our ankles in mud to get in and out. A cozy motel the following night and a chance on the next day (May 30) to visit the capitol of Canada were welcome antidotes to the difficult Sunday.

These were beginnings. We had to feel our way, more or less hit and miss. Some groups did not develop, others increased and gradually offered promise of organized churches. In my district three larger groups took shape, of which two did actually become churches.

When we came to Aylmer there had been a service there for some time, started by sporadic visits of previous ministers on Sunday afternoon at 2 in the basement first of the United Church, later of the Baptist Church. This we naturally continued. A few had a car; some were able to come by bicycle or on foot, my chevvy helped out as many as possible. For a while Mr. Harry Verdun was able to arrange for a schoolbus to make the round and bring in people from miles around. About two hours before the service it would travel around Port Stanley, St. Thomas, London, and in a wide swing back to Aylmer. Some who did not have the best seats and could not take the ride very well arrived sick. It was a sizeable group which finally crowded the basement. After the service there was the same trip by bus home. As soon as possible our people bought some kind of car and we got rid of the bus. The Grace Church in Kalamazoo, served by my brother George, graciously gave us money to buy a used panel truck which made two trips before the service and two after to transport the worshippers. On rough gravel roads, driven by strong men who were in a hurry, often overloaded, the thing took a lot of beatings but helped us out until we could get by without it. This was for a while my largest group and main base of operations, and the first to be organized into a church.

The Ilderton group, north and west of London, meeting in the Haagsma home, increased so that the home became too small. In the village was a small Presbyterian Church which had only one service, in the afternoon, and we were permitted to use it in the morning. Here too were the same problems of transportation. Some had cars; quite a few not yet. For a while there was a transportation committee which made up a list of who should pick up whom and when and where. It dit not always work out smoothly; there were arguments and a few hot heads but we got through this stage too and the number increased by leaps and bounds.

Our efforts were now mostly centered on these two main groups. An ordinary Sunday for myself and my family was as follows: leave Aylmer Sunday morning about 8:30 for Ilderton, forty miles away; on the way pick up as many as we could; arrive at Ilderton toward 10 o'clock; welcome as many newcomers as we could; until about 11 conduct classes for the children; after that about an hour's service. This opened with a short song service in English: we started that at once; usually there were a string of announcements; newcomers were asked to rise and were welcomed; after that a message in the Dutch with some Dutch psalms and an offering. We must be through at 12. Then back, return our riders to their homes, eat a sandwich and have a bit of coffee along the way, pick up other riders to Aylmer, arrive at about 2, have a song service in English, conduct the service, classes for children afterwards, return people to their homes, get through about 4:30. After that dinner really tasted fine.

Our Glencoe group through the efforts of the Rev. John Botting serving the local Presbyterian Church, received permission to meet in its Sunday School room. We met every other Thursday. Mrs. Dan Schieman, though she could not understand a word of Dutch, cheerfully played the organ (or piano?) for us. We had wonderful times worshipping and visiting afterward. The group did not grow. The people living there in time were absorbed into the Strathroy and other churches. But we shall not forget Glencoe.

In choosing presents people should remember that the whole point of a present is that it is an extra.

E. V. Lucas

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

No. 244

Author: J. Pospisil.

Black: 7 pieces

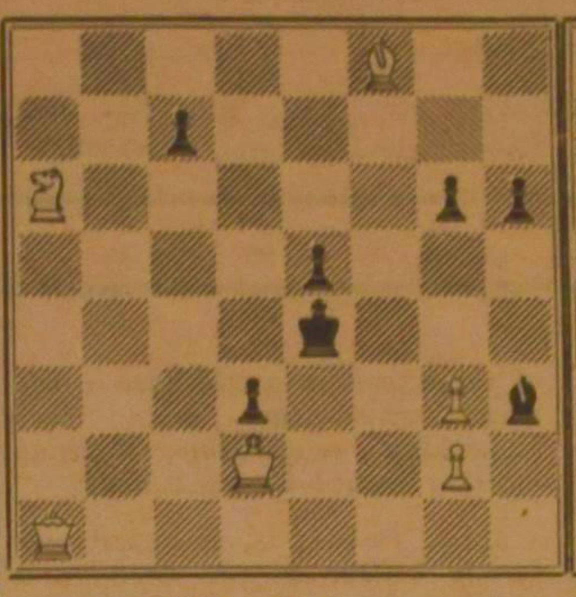

White: 6 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 245

Author: E. Klar.

Black: 5 pieces

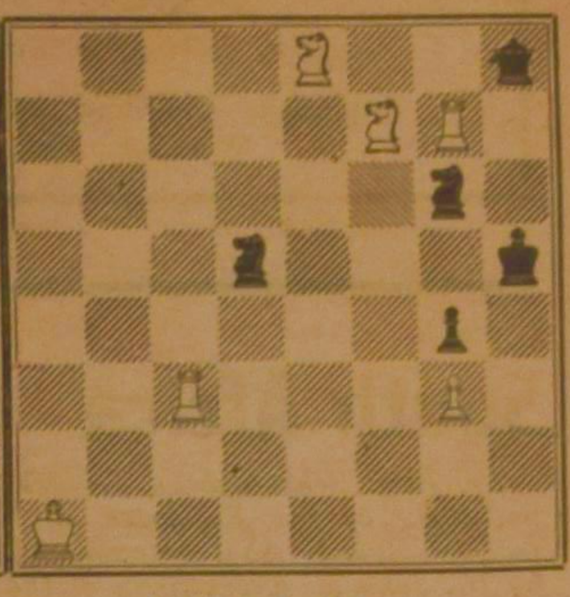

White: 6 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. This month we will have a quite regular program. I think you will like it, for there is much variety in these four rich problems.
2. No. 244 shows a black King with more freedom to move than usual. Such a position leads to interesting complications. Full solution, including threat, if any, plus all variations, is asked for.
3. No. 245 seems to contain a precarious situation for the white King. Indication of the keymove is sufficient. Try to find it from the diagram without using board and pieces.
4. This is all for now. After publication of the second series your solutions are expected. Please, don't send them earlier.

NOTICE

Because of a misprint Problem 240, as it was published, is unsolvable. The white King stands at the wrong place. Please, arrange it yourself now: instead of at R8 his majesty should be placed at KB2. On the basis of this publication No. 240 will not be cancelled.

ELECTION RESULTS IN THE NETHERLANDS

On February 15th all Netherlands citizens residing in their country and of voting age (21) went to the polls to elect a new Second Chamber of the States-General (the Lower House of Parliament) consisting of 150 members. The preliminary results were as follows:

PARTIES	1967		1963	
	seats	%	seats	%
Roman Catholic People's Party	42	26.6	50	31.88
Labour Party	37	23.6	43	28
Party for Freedom and Democracy (Liberals)	17	10.8	16	10.3
Anti-Revolutionary Party (Protestant)	15	9.9	13	8.7
Christian Historical Union (Protestant)	12	8.0	13	8.6
Christian Reformed Political Party	3	1.9	3	2.1
Communist Party	5	3.6	4	2.8
Pacifist Socialist Party	4	2.8	4	3
Christian Reformed Political League	1	0.8	1	0.7
Farmer's Party	7	4.8	3	2.1
Democracy '66 (new independent group formed in 1966)	7	4.5	—	—
Others		2.7		3.4

The Dutch electoral system is that of proportional representation. In this system, the entire country forms a single constituency. When all votes are cast, their total is divided by the total number of seats in the Second Chamber (150), and the outcome represents the electoral quota or minimum number of votes which a party must obtain for every seat. The quota this year was 45,000.

Dutch law requires that every voter be requested in writing to appear at his polling station. Failure to appear may result in a fine. Since the voting itself is secret, a voter may abstain. Only his presence is compulsory. All ballots are deposited in sealed boxes. About 7½ million people are eligible to vote.

Procedure of Cabinet Making

Immediately after the periodical elections for the Second Chamber (every four years) the cabinet ministers offer their resignation to the Sovereign, who then requires the ministers to remain in office pending the formation of a new cabinet.

The Sovereign proceeds to consult a number of advisers in order to appoint a new cabinet. These usually include:

— the vice-chairman of the Council of State (the Sovereign is chairman)
— the president (speaker) of the Second Chamber
— the president of the First Chamber (Senate)
— the leaders of the political parties represented in parliament.

Having consulted these advisers the Queen entrusts someone with the task of forming a cabinet. It is customary that this person requests permission "to take the matter in consideration". Only when success is reasonably assured he informes the Sovereign that he will "accept the task". If he fails he requests the Queen to be discharged, after which a new candidate is approached.

In the nineteen-fifties it has happened that the Sovereign invited someone to act as "informateur", best translated as "investigator". Such an "informateur" might be able to perform the role of mediation whereupon, if successful, he will withdraw in favour of a cabinet "formateur". General practice is that a member of the largest party of the newly elected Second Chamber acts as "formateur". If he succeeds in forming a cabinet, he usually — but not necessarily — becomes chairman of the Council of Ministers, with the title of "Minister-President".

The procedure of cabinet formation sometimes can be lengthy. To date the record was in 1956, when no less than 117 days elapsed between the elections and the appointment of a new cabinet.

(Netherlands News)

Monthly News Report

NEWS FROM THE PRAIRIES

Lt. Governor Grant MacEwan found his new cocked hat more troublesome than the reading of the Throne speech on February 9. As he sat in the throne chair the long point extending out from the back of his Admiral-Nelson-style hat, was tipped forward by the back of his chair. His Honor read the speech in a lively and expressive manner, but before he was halfway through reading, one government backbencher was sound asleep. His reaction was more eloquent than those of the opposition leaders. Most of the new proposals had been announced before. The majority of the critics agreed that the speech contained legislation, designed as "election bait". The treasurer is expected to come down with a record budget with a deficit, despite of a respectable $226 million revenue from oil and gas resources in 1966.

The election date may be announced by Premier Manning after the present session is over and is rumored to fall late in April or in June. At the time of writing Premier Manning has just set the record of having served the Province as premier, longer than any other premier in Canadian history. He displaces Sir Oliver Mowat, premier of Ontario from 1872 to 1896. Mr Manning set the record for tenure at an age 18 years younger than Sir Oliver's when he became the record holder.

This election will be for the Social Credit Party a tougher battle than it experienced for a long time. In at least 13 ridings new Socreds will have to compete with the strongest opposition-candidates. Jubilant over their last win in the Pincher Creek-Crow's Nest Pass by-election, the N.D.P. party is waging an intensive campaign. Mr. Donald S. Fleming, M.L.A. for Calgary West, well known for his instrumental speech at the last Legislative Session for the approval in principle of Government aid to Private Schools, will find a strong opponent in Mr. Peter Loughled, Provincial Leader of the Conservatives and nominated in the same riding.

More than for anything else, this Session will be watched by the Canadian Christian School supporters, for the actual implementation of this "measure of government assistance to Private Schools". To the insiders there are certain areas of concern here, how this will be implemented by the Provincial Government.

Almost three-quarters of Calgary's Elementary Public School-teachers favour discontinuing the weekly half-hour of religious instruction. The result of a poll among these teachers was recently presented to the Public School-Board.

For the Christian schools in Alberta and Manitoba a healthy 12% increases in enrollment has been reported by the National Union. Prospects are good for a similar growth next year.

Since Edmonton, Calgary and Lethbridge are having or getting a University of their own, a fourth University is planned to be built in or near Edmonton. A few weeks ago Premier Manning had announced that the Government would look with favour on the proposals of an Edmonton Church-group for a Christian, but non-denominational University. Later it was reported that five church-groups were involved. The Minister of Education, Honorable R. H. McKinnon however stated recently, that the time factor rules out an immediate implementation of this idea. A discussion on the role of religion in a Christian University was carried by the Christian Vanguard, January issue.

With regard to the problem of rising costs of higher education Mr. A. Dixon, Speaker of the House, favours encouragement of private participation in Higher Education on a dollar-for-dollar basis. "In Alberta our Universities get less in donations than anywhere else in Canada."

We enjoy mild whether here. There were some cold spells, but not for much longer than two weeks. On the whole our winters are not as severe as many may have been led to believe. Greetings from Sunny Alberta.

F.H.V.

NEWS FROM THE WORLD

YESTERDAY, CHOI WAS ALONE, TODAY, HE'S ADOPTED

Somewhere in a Korean hospital lies a little boy named Choi Sung Chool. He's nine years old, weighs 35 pounds and has a leg crippled with tuberculosis.

His father is dead. His mother deserted him. Yesterday, he was alone in the world. Today, he has hundreds of brothers and sisters in Ottawa's Carleton Heights School.

Young Choi has suddenly become caught up in Canada's Centennial celebrations. The school children collected $108 to help support their adopted "brother" for one year as their Centennial project. They recently presented their cheque to Dr. Lotta Hitschmanova, Executive Director of the Unitarian Service Committee which helped construct the hospital that Choi is in.

YUGOSLAVIA ABOLISHES VISAS FOR INTERNATIONAL TOURIST YEAR

In support of the United Nations action in declaring 1967 International Tourist Year, Yugoslavia has abolished visas for all foreign tourists visiting the country this year. India is another country which has eased formalities and restrictions on tourists as a gesture in support of ITY.

(Unesco Features)

CORRECTION

In the article of Dr. Gordon J. Spykman, "Bishop Pike: Hero or Heretic?", the writer refers to Pike as ex-Bishop Pike. This is incorrect. Though he no longer serves as bishop, it seems that he still holds the office of bishop.

DOMINEESZOON PIONEER OP HET GEBIED VAN DE

TELEVISIE ②

Een uitvinder is nog geen zakenman. Dat heeft de geschiedenis maar al te vaak bewezen. De uitvinder gaat zo in zijn uitvinding op, dat hij voor de zakelijke kant geen oog heeft. Vooral wanneer het een uitvinding betreft zoals de televisie, is een organisatie nodig om de verdere plannen uit te voeren.

John Logie Baird heeft het op de duur dan ook moeten afleggen tegen de B.B.C. Bovendien wilde Baird, wat ook wel begrijpelijk is, zélf zijn uitvinding verbeteren en liet dit niet graag aan anderen over. Toen echter eenmaal zijn uitvinding bekend was, legden anderen zich eveneens toe op de verbetering van de televisie. Met het gevolg dat de B.B.C. later een contract sloot met de Marconi-M.E.I.

Baird heeft later zijn fout ingezien, want hij gaf de uitvinders deze raad: "If an inventor reads these pages, let him by this be admonished to do what Graham Bell, inventor of the telephone, did, and sell at once for cash. Inventors are no match for financiers where stock and shares are concerned, and will, if they hold one, find that the financiers have the cash and they have the papers."

EEN HISTORISCHE DATUM

Een zenuwachtige Baird stapte op 30 september 1929 in de vroege morgen het gebouw van de B.B.C. binnen. Vol verwachting klopte zijn hart. Zou de eerste televisie-uitzending een succes worden?

Het was nog maar een experiment. Het geluid en het beeld konden niet gelijktijdig worden uitgezonden, aangezien men slechts over één golflengte beschikte. De uitzending duurde slechts één uur. Bovendien waren er minder dan 30 personen die de uitzending zouden volgen.

Hoe primitief de uitzending ook was, voor Baird en de zijnen was het een gebeurtenis van enorme betekenis. Even trad er gedurende de uitzending een stoornis op, omdat twee draden verkeerd waren verbonden. Gelukkig kon dit euvel gauw worden verholpen.

Met grote belangstelling las Baird het commentaar in de nieuwsbladen en technische bladen over zijn eerste uitzending. De **Amateur Wireless** gaf een objectief verslag, waarin onder meer werd gezegd, dat precies om 11 uur v.m. de omproeper, Sydney Moseley, een brief van de president van de Board of Trade, Sir William Graham, M.P. voorlas. Daarna hielden Sir Ambrose Fleming (de uitvinder van de radio valve) en professor Andrade een speech. Daarna verzorgden drie artiesten een vrolijk programma. Het beeld was behoorlijk duidelijk, maar herhaaldelijk ging het op of neer. Wanneer dit te erg werd moest de camera opnieuw worden gesteld, wat ongeveer twintig seconden in beslag nam. Benevens dat het beeld soms wat vaag was, deed de rood-ranje-achtige kleur, die het beeld belichtte, onplezierig aan.

Inderdaad moest aan het apparaat nog veel worden verbeterd alvorens de Engelsen in grote getale er toe zouden overgaan om een toestel te kopen. Maar de eerste uitzending had toch plaats gehad! En Baird twijfelde er niet aan of de televisie zou in de toekomst in bijna elke huiskamer staan. Zelfs kleurentelevisie! Want in 1927 experimenteerde hij reeds met kleuren-televisie.

GEREGELDE UITZENDINGEN

De John Baird Company had er wel oren naar om een geregelde uitzending te beginnen, maar de Postmaster stond tegenover dit plan vrij critisch. Volgens hem moest het t.v. toestel eerst worden verbeterd en het beeld duidelijker worden vertoond. In het begin van de televisie was het 'screen' ongeveer zo groot als een ansichtkaart, zodat slechts enkele personen het beeld konden zien.

Tenslotte gaf het B.B.C. bestuur toe. Drie morgens in de week, behalve op zaterdag en zondag, werd een televisie programma van een kwartier (!) uitgezonden.

In de maand maart 1930 was men in staat voor het eerst het geluid en het beeld gelijktijdig uit te zenden. Dat was een hele verbetering! Enkele maanden later, werd het eerste toneelstuk, "The man with a flower in his mouth", uitgezonden. De kranten waren vol lof. Vergeleken met de eerste uitzending waren de verbeteringen ontegenzeggelijk zichtbaar.

Voor de uitzending van dit toneelstuk kwam echter heel wat kijken.

Vooral aan de make-up moest veel aandacht worden besteed, aangezien sommige kleuren op de televisie een hinderlijk effect gaven te zien. In die tijd vertoonde b.v. rood zich als wit op de televisie. Men voelde zich dan ook behoorlijk opgelaten wanneer men geheel bepoederd en geverfd voor de televisie optrad. Toch beleefden de omroepers en het televisiepersoneel veel plezier bij de uitzendingen, vooral wanneer zij met nieuwe programma's gingen experimenteren. Toen gedurende de avonduren enkele programma's werden uitgezonden moest men steeds weer wat nieuws bedenken om variaties in de programma's aan te brengen.

Iemand kwam op het idee om dieren voor de televisie te laten 'optreden'. Dit programma viel bij de kijkers in de smaak. Eustace Robb stelde zelfs voor om een zeeleeuw van de Londense dierentuin voor de televisie te vertonen. Een goed idee. Maar hoe moest het dier naar de studie worden getransporteerd? Enkele taxichauffeurs werden gepolst, maar de een na de ander bedankte voor de eer. Een van de ingenieurs, die over een open wagen beschikte, bood spontaan zijn diensten aan. Zo gebeurde het dat een zeeleeuw zonder veel moeite in het B.B.C. gebouw arriveerde. Intgendeel. De zeeleeuw genoot kennelijk van het tochtje door Londens straten. De uitzending verliep boven verwachting. De zeeleeuw was op zijn best en bezorgde geen enkele moeilijkheid. Hij genoot op zijn terugreis eveneens van het autoritje.

Het bestuur van de B.B.C. hield zich echter niet op met dergelijke grappen. Ze vonden, eerlijk gezegd, zulke stunts beneden de waardigheid van het deftige B.B.C. 'paleis'. Bovendien waren zij meer geïnteresseerd bij de financiële kant van de televisie. Zij wilden graag weten hoeveel mensen daadwerkelijk naar de programma's keken. De toekomst van de t.v. hing immers van de klandizie af. Daarom besloot het bestuur de kijkers te verzoeken een briefkaart aan het B.B.C.-kantoor te zenden waarop zij alleen maar moesten vermelden of ze regelmatig naar de programma's keken.

Het resultaat er van is nooit gepubliceerd en is tot op heden een geheim. Toch bracht de oproep als zodanig nogal wat deining onder het publiek, met name onder de aandeelhouders van de televisie-vennootschap. Zag de B.B.C. de zaak somber in? Waren de verwachtingen te hoog gespannen geweest? Dergelijke vragen hielden velen bezig.

De B.B.C. begreep echter wel dat er maatregelen moesten worden genomen om de televisie financieel rendabel te maken. Hiervoor was veel geld nodig. Hoeveel stations zou men moeten bouwen om Engeland van televisieprogramma's te voorzien?

Inmiddels waren er meerdere maatschappijen die zich bezig hielden met de verbeteringen van de televisie. De vraag rees: met welke maatschappij zou men in zee moeten gaan? Samenwerking scheen onmogelijk te zijn, aangezien elke maatschappij te veel op eigen eer was gesteld. Op de duur hakte de B.B.C. de knoop door en werden de uitzendingen voor een paar maanden gestaakt om voorbereidingen te treffen tot het installeren van een nieuwe televisie-studio.

TWEE OMROEPSTERS GEVRAAGD

De **Daily Telegraph** deelde op zekere dag mee dat de B.B.C. een 'super woman' zocht. Volgens de B.B.C. behoorden tot de kwaliteiten van een 'super woman': een prettige persoonlijkheid, charmant, tactisch, moest over een mooie stem en een goed geheugen beschikken. Ze moest zowel bij de mannen als bij de vrouwen in de smaak vallen, ze moest zich goed laten fotograferen, mocht geen rood haar hebben, aangezien dit technische moeilijkheden opleverde.

De sollicitaties stroomden binnen. Er moest zelfs extra personeel worden gehuurd om de post te sorteren. Telegrammen uit Australië, Nieuw Zeeland en Amerika kwamen regelmatig binnen. Ongetwijfeld had het B.B.C. bestuur nooit geweten dat er zoveel Super women waren! Spoedig volgde er een tweede advertentie in de kranten; waarin werd gesmeekt om niet meer sollicitaties in te zenden. Miss Pligh en Miss Cowell werden uiteindelijk benoemd. Wat een eer! Een voorlopig contract voor 6 maanden werd gesloten. Gedurende die tijd mochten ze niet trouwen of buitenlandse reizen ondernemen.

Nadat de televisie-apparatuur in het Alexandra Palace was geïnstalleerd, werd de eerste uitzending aan ingewijden vertoond. Het begin was niet moedgevend, want er knapte een stop. Dit euvel was echter spoedig verholpen. Het nieuwsjournaal, dat vertoond werd, liet nogal wat te wensen over, mar daarna verliep het programma uitstekend. De genodigden waren zeer verrast toen hun beelden vanaf het balkon van het Alexandra Palace werden vertoond. Dit was de eerste keer dat men beelden buitenshuis vertoonde.

Op maandag 2 november 1936 begon de eerste regelmatige t.v.-uitzending ter wereld. De televisie had haar plaats in de maatschappij veroverd. Op 12 mei 1937 werd zelfs de kroning van Elisabeth II uitgezonden! Baird was echter niet in staat om hieraan mee te werken, want zijn apparaten waren niet verplaatsbaar. De instrumenten van de Marconi-E.M.I. echter wel. Dit was een terugslag voor Baird. Zou de Marconi-E.M.I. toch nog als winnaar uit de bus komen? Inderdaad. In februari 1937 koos de B.B.C. voor de methode die bij de Marconi-E.M.I. in gebruik was. Baird was zeer teleurgesteld. Toch bleef hij tot zijn dood aan zijn uitvinding werken. De oorlog maakte echter een einde aan de uitzendingen.

Pas na de oorlog kwam de televisie op gang. Gedurende de oorlogsjaren had Amerika kans gezien Engeland op het gebied van de televisie in te halen. Toch moet met ere de naam van John Logie Baird worden genoemd, die als pionier de eerste stoot heeft gegeven tot de uitzendingen van de televisie.

LEZERS SCHRIJVEN

"DE SCHOOL ZONDER BIJBEL"

Mijnheer,

Onlangs hebt U de verklaring gepubliceerd die de Ontario Alliance of Christian Schools aan de Commissie Mackay heeft overhandigd. Volgens die verklaring zijn de Christelijke Scholen in Ontario van mening dat de Bijbel en de gebeden niet passen binnen het raam van een 'public school system'.

Ik ben erg onbevredigd met deze "Brief" van de Alliance en met uw toestemming wil ik trachten in een paar woorden te zeggen wat een paar bladzijden vereist. Zelf hebt u in een kommentaar van de redactie enige kritiek geuit betreffende de filosofische toon van het stuk en u had aanmerkingen op de negatieve argumenten die werden aangevoerd voor het bestaansrecht van de Christelijke School. Dr. Hendrik Hart heeft daarop in een brief duidelijk gemaakt dat de verklaring van de Alliance antwoord wilde geven op de vraag van de Minister van Onderwijs of het al of niet gewenst was godsdienstonderwijs te geven in de Public School. *) De Christelijke school kwam slechts ter sprake als de enige uitweg uit de dilemma waarin de regering zich nu bevindt. En wat de filosofische toon betreft, Dr. Hart was er zeker van dat de boodschap duidelijk werd verstaan door de geadresseerden.

Er is reden genoeg om bevreesd te zijn dat onze houding verre van duidelijk is. Hoewel er radikale verschillen zijn tussen de Joden, de Humanisten en de Ontario Alliance, hun eenparig verzoek is dat de Bijbel en de gebeden uit de Public School geweerd worden. Tegelijkertijd zijn er Canadese Christenen bidstonden aan het houden waarin zij God vragen het werk van de Satan te verijdelen en de verwereldlijking van de school tegen te gaan. Nu komen wij hun zeggen dat ze een kwade zaak begeren, want de dienst van de ware God heeft geen plaats binnen een school die "religiously (is) committed to the ideal of the democratic community". Dit is verre van duidelijk.

De Ontario Alliance had deze verklaring niet moeten maken. De "Brief" betreft een zaak waarover wij nog veel te weinig nagedacht hebben. Wij hebben ons nog niet bezonnen op onze verantwoordelijkheid jegens de Public School. Wij zijn volledig in beslag genomen door onze directe taak en roeping. Wij zijn bezig een Christelijk School Systeem op te bouwen. Naar ons inzicht en met al onze kracht doen wij wat wij verstaan als God's wil voor de opvoeding van de kinderen die Hij ons heeft toevertrouwd. De Alliance doet waardevol werk in de coordinatie van dit streven binnen Ontario. Maak wij zijn niet klaar om de Minister van Onderwijs van de Province of Ontario te zeggen hoe hij de "religious education" moet regelen binnen het Onderwijs systeem zoals dat nu bestaat in Ontario. Dit is een moeilijke zaak en het advies van de Alliance is veel te eenvoudig. Als wij ons geroepen achten een Christelijk getuigenis te laten horen met betrekking tot deze zaak, dan dienen wij onze woorden te wegen en onze verantwoordelijkheid te meten jegens God en Canada. Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor de "Brief" van de Ontario Alliance. Het komt tenslotte hier op neer dat de vuile maar vuiler moet worden zodat de rechtvaardige rechtvaardiger mag zijn. Of, dat de Public School maar geheel goddeloos moet worden zodat de Christelijke School het monopolie der godzaligheid mag hebben. Dit oordeel Gods behoeven wij niet te voltrekken.

De schrijvers van de "Brief" zullen mij nu zeggen dat zij er slechts op uit waren om de inconsequenties aan het licht te brengen die nu binnen het Public School System opereren; de Public School kan niet God dienen en de demokratie; geen mens en geen systeem kan 'committed' zijn aan twee 'religious ideals', enzovoorts. Ik ken de argumenten en hun theoretische eenvoud is hun kracht.

Als men werkelijk wil spreken over de rol van het onderwijs in de Christelijke Religie binnen de scholen van Ontario, dan moet men zich richten tot deze konkrete, voor u en mij zo vreemde situatie. Men moet dan in alle ernst zulke vragen bezien als: Is het wenselijk dat het Gebed des Heren wordt opgezegd in de klas? Kan iedere onderwijzer de bijbelse geschiedenis onderwijzen? Moet de gewoonte worden aangemoedigd dat predikanten een uur per week godsdienstonderwijs geven? Is het wenselijk dat de leerlingen de Tien Geboden uit het hoofd leren?

En terwijl men met zulke vragen ernstig bezig is moet men zich te binnen brengen dat het overgrote deel van de Canadese jeugd hun vorming ontvangt in deze scholen. Men moet blijven bedenken dat God's Woord een geheel eigen kracht bezit, onafhankelijk van enig systeem of enige filosofie. En dan moet men tenslotte met een advies komen dat meer barmhartig, meer onderscheidend en meer gelovig spreekt dan de verklaring die nu door de Alliance werd ingediend.

Dagelijks bidden wij dat meer Christelijke ouders mogen inzien dat de Christelijke School de enige praktische weg is waarlangs Christenouders hun Christenplichten moeten vervullen. Wij kunnen niet bidden dat God de laatste lichten dooft in de Public School.

Andrew Kuyvenhoven,
Hamilton, Ontario.

---

*) (Tot goed begrip diene, dat ons kommentaar ten dele betrof de argumenten voor het bestaansrecht van de Christelijke School. Blijkbaar waren deze argumenten reeds ter kennis van de Minister of van de commissie gebracht in een vroegere "brief" van de Ontario Alliance. - Red.)

REGISTRATIE VOOR BELASTINGAFTREK

Aangezien ons is gebleken, dat niet alle penningmeesters van kerken en organisaties bekend zijn met de nieuwe bepalingen inzake belasting-aftrek voor bijdragen aan "charitable organizations", herhalen wij het bericht in ons nummer van 2 december j.l. Dit bericht luidde:

Iedere liefdadigheids - instelling ("charitable organization") die kwitanties wil blijven afgeven voor belastingaftrek, moet zich registreren en moet worden goedgekeurd door de Taxation Division, die dan een registratienummer aan de betrefende instelling toekent.

Dit is in het bijzonder van belang voor de kerken en voor onze verschillende organisaties, zoals de schoolverenigingen, Salem, de A.R.S.S., en anderen.

Financiële verslagen moeten door die organisaties worden bewaard. De Taxation Division kan deze voor verificatie nodig hebben.

Bij aanvrage voor registratie moet de organisatie een afschrift van haar charter, letters patent, constitutie en by-laws overleggen, of indien deze niet bestaan, een lijst van haar doelstellingen. De doelstelling van een organisatie en de besteding van haar fondsen zijn bepalend met betrekking tot de kwalificatie als een "charitable organization".

De 29 District Taxation Offices zullen een "Application for Registration"-formulier, een "Return of Information"-formulier en een pamflet over het onderwerp uitzenden.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

WIJ HALEN UW OUDERS WEER UIT NEDERLAND!

Henk Prins, onze Kitchener vertegenwoordiger, komt 24 mei a.s. uit Nederland en kan Uw ouders of familieleden begeleiden tot TORONTO.

21-daags retour: $381.00
Normaal tarief (voor 3-6 weken): $490.00

KOOPS — HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA
24 uur per dag bereikbaar.

KOOPS
Travel Service Limited

543 Brant Street Burlington, Ontario
Phone 632-1255 (24 hrs.)
Check local listing for ZE 9-2030 (No toll charge)

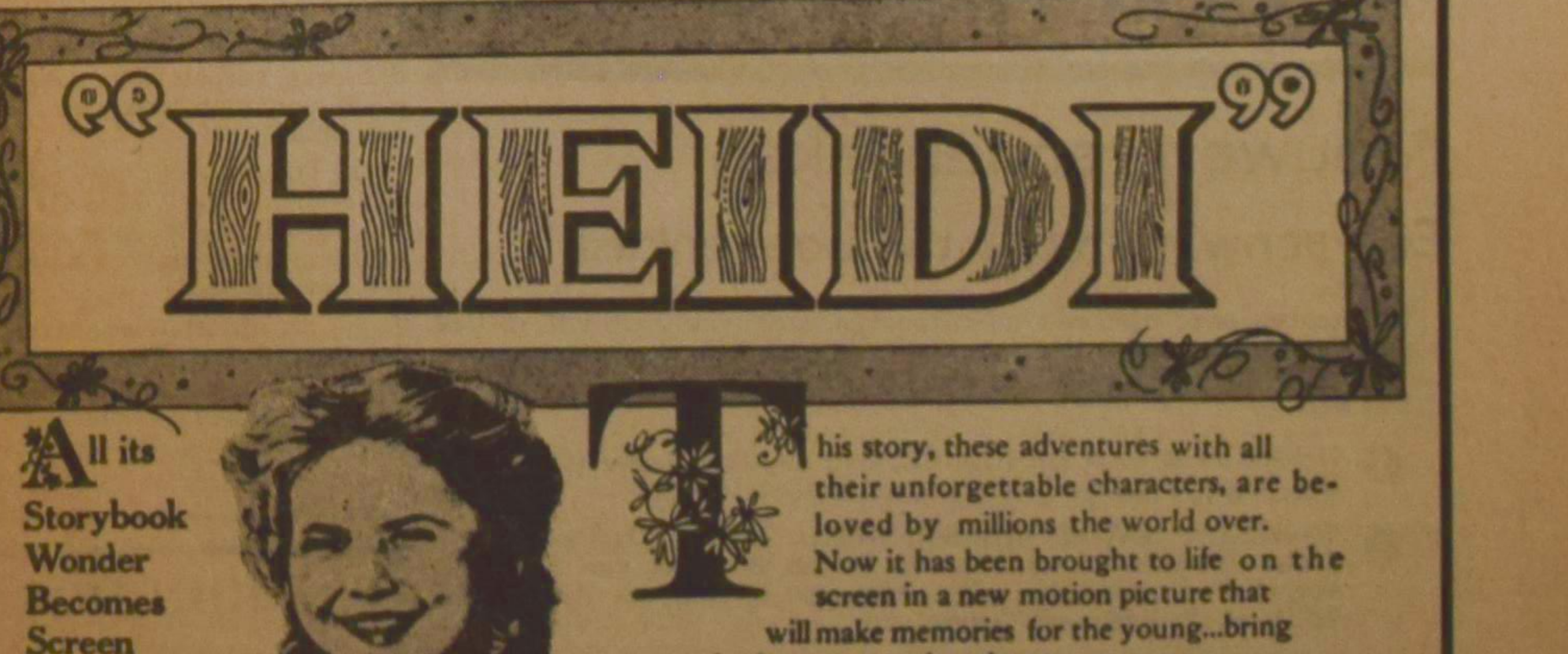

HOLLAND FILM SERVICE

presenteert de beroemde film **HEIDI**. Gedurende de filmvoorstelling geven wij iedereen de gelegenheid voor het winnen van een vrijkaart naar Amsterdam via

THE CANADIAN PACIFIC AIRLINES
De enige "non-stop" airline naar Amsterdam.

Verenigingen die een filmavond willen organiseren voor liefdadigheidsdoeleinden, raden wij aan zich spoedig met ons in verbinding te stellen, aangezien al heel wat avonden zijn geboekt.

Holland Film Service, Box 121, Brampton, Ont.
Telefoon 451-4810 en 451-2226

ONDER DE SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Deze maal hebben we twee brieven, die binnenkwamen n.a.v. wat ik schreef over "Luisteren". Dat was, zoals U nog wel weet, gedeeltelijk bedoeld voor onze ambtsdragers en ik vond het machtig, dat geen enkele lezer uit die groep beledigd in zijn pen geklommen was! Waren ze van mening, dat Saskia de zaak "onpartijdig" had uiteengezet? Dit was wel mijn opzet: wanneer het gaat om contact tussen kerkeraad en gemeente moet de liefde — en daarbij de bereidheid tot luisteren — van twee kanten komen.

Tot mijn verrassing kreeg ik toen een briefje van Mrs. V., de lezeres, die het onderwerp op m'n tafel had gelegd. Ze schreef heel vriendelijk, maar was geschrokken, omdat ik haar klacht als uitgangspunt had genomen. Want, schreef ze, "dat was als persoonlijk bedoeld. 'k Vond het even vervelend, dat Ds. X. zichzelf misschien herkennen zou en het leek dan ondankbaar. Hoewel U blijken liet, dat dit niet het geval was. Door de inhoud van Uw tweede artikel werd ik er echter mee verzoend hem misschien gekwetst te hebben."

Dank voor Uw brief met al die goede wensen, Mrs. V. In de eerste plaats: U had nergens aangegeven, dat wat U daar schreef als persoonlijk bedoeld was, zodat ik me niet schuldig kan voelen. In de tweede plaats: ik was toch al van plan om hierover eens te schrijven en heb uit Uw brief met zorg slechts een regel of vijf gekozen. De kans, dat iemand zich in C.C. herkennen zou, was dus wel uiterst gering! Mocht dit echter zo zijn, dan kan ik deze dominee met de hand op het hart verklaren, dat de rest van Uw brief een lofzang op hem bevatte, zodat hij zich helemaal niet gekwetst hoef te voelen. Integendeel, als hij uit Uw klacht ook nog leert om wat beter te luisteren, dan moet hij wel een ideale predikant zijn, voor elke gemeente!

Wat fijn, dat U na zoveel jaren weer een ambtsdrager ontmoette, tegen wie U zich eens echt kon uitpraten! Mag ik nu nog een regeltje uit de tweede brief overnemen? "De laatste tijd was er zo dringend behoefte aan om over verschillende vragen te praten. Je ervaart het dan als een zegen, dat je je gedachten uit kunt spreken. En je aanvaardt bij zo'n oprechte luisterhouding de correctie van eigen verkeerde opvattingen." Alsjeblieft, daar hebben we nu in een notedop, wat Saskia in twee artikelen zei. (Zou U niet in C.C. gaan schrijven?) Mijn hartelijke groeten, Mrs. V., en we hopen nog eens van U te horen!

Ergens uit Ontario kwam een lange brief van Mrs. D. Het is niet mogelijk om hier vijf kantjes af te drukken en daarom zullen we hier en daar een greep doen. Zij schrijft: "Mijn plan was eerst om deze brief alleen naar Saskia te sturen. Maar omdat in C.C. de laatste tijd niet alleen zij, maar ook anderen het werk van onze ambtsdragers nogal becritiseerd en gekleineerd hebben en er vaak gezegd is, dat ze er toch zo weinig van terecht brengen, dacht ik om de wind eens vanuit een andere hoek te laten waaien."

Beste Mrs. D., dank voor Uw schrijven en we vonden het te waarderen, dat U zo opkwam voor onze broeders ambtsdragers! Eén ding moet ik echter met spoed rechtzetten: ondanks het feit, dat er in C.C. wel eens critiek wordt uitgesproken, gebeurt dat niet met een boze bedoeling. Voor mezelf kan ik verklaren, dat ik in deze kolommen nog nooit een woord geschreven heb om iemand te kleineren. Dat gelooft U toch wel?

Mrs. D. zei verder: "Een ouderling, zoals Saskia beschrijft, ken ik er één, nl. een welgestelde oom van mij in Holland, ca. 68 jaar. Toen zijn vrouw tien jaar geleden gestorven is, heeft hij zijn boerderij verhuurd en kort daarna werd hij tot ouderling gekozen. Hij besteedt daar nu al zijn tijd aan, met de bandrecorder naar de zieken, ouden en eenzamen zoekt hij geregeld op. In Holland hebben ze meer van die mannen in de kerkeraden, maar hier vormt een ander geslacht de kerkeraad. Hier zijn het mannen, die nog om zo te zeggen in het volle leven staan en nog dagelijks een beroep uitoefenen. Vaak is vader de enige in het gezin, die over een car en een rijbewijs beschikt en moet hij met zijn opgroeiende jeugd naar catechisatie en club enz. en ook met moeder winkelen. En daar zit het hem nu: Saskia wil, dat de wijkouderling bij verschillende gelegenheden even aanwipt, b.v. als Johnny een scholarship in de wacht gesleept heeft."

Ho, even, Mrs. D., Saskia heeft niets te willen, hoogstens voor te stellen. Dat laatste was natuurlijk slechts een voorbeeld. En U moet het letterlijk nemen, als ik zeg "aanwip". Elke ouderling kan bij een heuglijke gebeurtenis in zijn wijk — aangenomen, dat die niet de halve provincie beslaat! — wel tien minuutjes aanwippen. Desnoods doet hij het voordat hij naar een vergadering gaat of terwijl hij wacht op zijn kinderen, die op catechisatie zitten. Het gaat om de geest van meeleven, die eruit spreekt. En zo vaak zal dit toch niet nodig zijn?

Mrs. D. zei verder: "Een klacht, die men veel hoort van dames, die een ouderling als echtgenoot hebben: Wij komen nergens, want mijn man zit in de kerkeraad. Ziet U, Saskia, ik ben bang als wij ouderlingen eisen, zoals U en vele anderen willen dat zij zijn, dat ze dan in hun gezin te kort schieten. Er wordt van een ouderling verwacht, dat hij met alle kerkelijke zaken op de hoogte is. Met de ARSS, de Highschool, de Chr. lagere school, vakbonden en boerenorganisaties, politiek en dat hij alle christelijke lectuur zowel als het dagblad gelezen heeft. En als ze op huisbezoek gaan, dan moeten ze luisteren. Praten alle mensen zo graag en als ze nu niet praten, wat dan, toch luisteren?"

Nee, Mrs. D., ouderlingen, die in hun gezin tekort schieten, moeten we zeker niet hebben! In het geval, dat U mij beschreef (uit Uw familie) betwijfel ik of de gemeente het recht heeft om een man uit zo'n gezin weg te halen. Hij is daar harder nodig dan rond de kerkeraadstafel of bij andere gezinnen. Natuurlijk mogen we van een ouderling verwachten, dat hij redelijk-wel op de hoogte is. Al is het alleen maar, omdat hij anders vaak met de mond vol tanden zou staan. Dat kan reuze vervelend zijn, voor hem! Maar stel U gerust: ook Saskia eist niet, dat hij alles weet . . . . Integendeel, ik vind het juist te waarderen in een ouderling, wanneer hij eerlijk toegeeft dat hij zelf ook wel eens in de knoop zit. We leven in een verbijsterende tijd, weet U. En wat betreft Uw laatste vraag, U zou die niet stellen als U mijn artikeltjes goed gelezen had.

Mrs. D. zei verder: "Ik heb altijd het huisbezoek beschouwd als een contact tussen kerkeraad en gemeente en dan ligt het maar aan de gezinnen, wat of ze er van willen maken. En als ik nog ooit eens zo vreselijk eenzaam diep in de put kom en ik iemand nodig heb om mij er uit te praten, hoop en verwacht ik toch zeker, dat de dominee daar tijd voor zal vinden. Ze noemen hem toch onze herder en leraar en onze geestelijke verzorger? Waarvoor heeft hij anders die bijzondere namen en die jarenlange studie gehad?"

Ja, dat hoop ik met U, Mrs. D.! En natuurlijk is Uw dominee herder en leraar. Maar die jarenlange studie is nog geen garantie, dat hij goed luisteren kan. Laat me U vertellen, dat ik in de loop der jaren heel wat brieven ontvangen heb van mensen, die diep in de put zaten, maar tevergeefs aanklopten bij hun predikant. Niet, omdat deze geen tijd voor hen wilde vrij maken of geen kennis genoeg had om hen te "verzorgen". Maar omdat hij niet luisterde en daardoor langs hen heen ging praten, zonder hen eerst te peilen. Denk erom: dit schrijf ik niet om onze dominees af te kraken! (Velen van hen hebben een geduld als Job.) Maar slechts als een waarschuwing, daar ik weet, dat het gebeurt. En het tragische is, dat zo'n predikant er geen flauw idee van heeft en misschien een volgende maal dezelfde fout maakt. Want geen mens zal het in zijn hersens halen om later tegen de dominee te zeggen: "Toen ik U het hardst nodig had, liet U me niet eens uitspreken . . . ."

Mrs. D. zei verder: "Ik weet, dat ouderlingen wel meer doen dan huisbezoek en kerkeraad en dat ze tussendoor ook alleen wel gezinnen opzoeken. Wij hebben het zelf ondervonden. Maar daar praten wij niet over en de mensen, waar ze geweest zijn, zeggen later: "Die ouderling lijkt mij wel een aardige man," maar over hun gesprek wordt gezwegen. En Saskia, als U soms iemand weet, die een dergelijk bezoek op prijs stelt, laat U het dan a.u.b. aan de wijkouderling weten. Ze waarderen dat en ik verzeker U, dat ze hun uiterste best zullen doen om hen nog dezelfde week te bezoeken."

Inderdaad, daar twijfel ik geen ogenblik aan. En zal ik U nu eens iets vertellen, Mrs. D.? Ik ken een ouderling, die prompt 's maandags bij zijn mensen op bezoek gaat, als hij ze op zondag aan het Avondmaal mist. En ik ken een ouderling, die avond aan avond de gemeente afreisde, toen iemand in zijn wijk overleed . . . om bijstand voor die vrouw en kinderen. En ik ken een ouderling, die onmiddellijk zijn hulp kwam aanbieden, toen enkele gezinnen getroffen werden door het stilzetten van een bedrijf. Ja, zulke ouderlingen als U beschrijft, ken ik ook en mijn mening is, dat zulke ambtsdragers hun gewicht in goud waard zijn! Als U denkt, dat er in de gemeente over dergelijke dingen gezwegen wordt, hebt U het mis. Onze mensen waarderen zo'n vaderlijke zorg. Ze zullen dat niet van de daken roepen, maar evenmin steken ze het onder stoelen of banken. Het is opgetekend in hun hart . . . en in het grote Boek van de Here Jezus.

Ziet U, dat U nu de wind uit een andere hoek laten waaien? Ik denk, dat er deze week ouderlingen zijn, die troost halen uit onze Schemerlamp. En sterkte voor hun volgend huisbezoek. Want, laten we dit in de gaten houden, hun werk is verre van gemakkelijk. Zelf heb ik ook bezoeken namens de kerk afgelegd, in Holland en hier, en weet drommels goed hoe ontmoedigend dat kan zijn. Juist uit die ervaring echter heb ik geput, toen ik over de noodzaak van goed luisteren schreef. Ik blijf erbij, dat een kerkelijk bezoeker — onverschillig in welke functie — zich die kunst eigen moet maken. Is hij niet oprecht bereid om zijn mensen uit te laten spreken, dan kan hij wel thuis blijven. Want dan wordt het bezoek misschien heel gezellig, maar het levert weinig op aan geestelijke waarde. Contact is dan uitgesloten. En daar komt hij toch voor, nietwaar?

U hebt gelijk als U zegt, dat in Canada de ambtsdragers "nog in het volle leven staan" en daarom niet zoveel tijd hebben als vele van hun Hollandse collega's. Wat ik echter jammer vind, is, dat de tijd, die zij beschikbaar hebben, dikwijls onnodig versnipperd wordt aan dingen, die even goed door andere leden van de gemeente verricht kunnen worden. (Let wel: ook door de vrouwelijke leden. Die kunnen meer dan bazars organiseren en koffietafels verzorgen!) Hoeveel kerkeraden zijn er niet, die zich nog te naarstig bezig houden met de financiële kant van het kerkbestuur, tot verdriet van hun penningmeester en de Commissie van Beheer? En zou het geen goed idee zijn om meer van die hulpcommissies aan te stellen, onder voorzitterschap van leden, die *geen* dienst doen als ouderling? Je staat er vaak van te kijken, dat er zoveel kennis en bekwaamheid in een gemeente onaangeroerd blijven!

Dit laatste komt wel sterk uit in onze kerken hier in Canada. Waar een broeder aan een reeks straffe eisen moet voldoen, alvorens hij onberispelijk genoeg geacht wordt om zelfs maar in aanmerking te komen voor plaatsing op "het lijstje". Kijk, Mrs. D., ik ben bang, dat de tijdnood waarover we onze ambtsdragers horen klagen, in heel wat gevallen te wijten is aan hun eigen organisatie. (Of gebrek daaraan.) Ze nemen dan teveel hooi op hun vork. Hooi, dat er beter af kon blijven. Waar hebben we ouderlingen voor? Toch in de eerste plaats om *geestelijke* leiding te geven en om toezicht te houden op het geestelijk welzijn van de gemeente? Dat doe je niet op vergaderingen. Of met je neus in de boekhouding. Of door je bezig te houden met allerlei "klusjes". Om dat goed te kunnen doen, moet je contact met je gezinnen onderhouden en meer dan eenmaal per jaar . . . zeker in een newcomers-gemeente, waar het gevaar om ongemerkt af te dwalen zo groot is voor leden, die niet vast in hun schoenen staan.

Ik hoop, dat er door onze gedachtenwisseling over dit onderwerp meer ouderlingen zullen komen, die oog hebben voor de zeer bijzondere verantwoordelijkheid van hun ambt. Meer ouderlingen met "vaderlijke" zorg, zoals we die samen kennen. Het zijn die mensen, die met mij de voordelen zien van het eenmans-huisbezoek . . . en die zullen toestemmen, dat het geen kwaad kan af en toe een nieuwe werkmethode te proberen. Elke gemeente heeft haar eigen problemen, zodat er alle ruimte is voor initiatief. We gaan er als gereformeerde kerken toch zo trots op, dat we "achter onze leden aankijken"? Laten we dit dan ook doen en op de beste manier!

Tenslotte, Mrs. D., U vertelde me welke vragen U de ouderlingen wilde voorleggen, wanneer zij bij U op huisbezoek kwamen. Dit was op zichzelf een prima plan, slechts hoop ik, dat het U geen teleurstelling opleverde. De "trouble" met dit soort vragen is nl., dat ze strikt persoonlijk zijn en dus voor een ander — ook al is hij Uw ouderling — moeilijk te beantwoorden. De beslissing is uiteindelijk aan U en Uw man, zult U dat niet vergeten? Een ander belangrijk punt, dat ik in dit verband even wil aanstippen: een ouderling mag niet vergeten om zijn beloften na te komen. Weinig dingen zijn zo funest voor de verstandhouding tussen kerkeraad en gemeente als de tijdens het huisbezoek gedane belofte "ergens werk van te maken", om dan later niets meer te laten horen.

Nogmaals, we moeten er voor waken om van onze ambtsdragers te verwachten, dat ze een soort Superman zijn, die voor elk probleem de oplossing uit zijn mouw kan schudden. Daar was misschien in vroeger dagen nog kans op, maar in deze tijd niet meer. Die is even gecompliceerd voor de ambtsdragers, als voor U en mij! Wat we wèl van hen mogen verwachten is, dat ze warm-levende christenen zijn, dicht bij de Bijbel en met ontferming bewogen over de zielen, die aan hun zorg werden toevertrouwd. Mensen met liefde en geduld, gaande in het voetspoor van Hem, die Zichzelf de goede Herder noemde. Zulke voorgangers zijn hier onze eer dubbel en dwars waard en zullen "hiernamaals ingaan in de vreugde van hun Heer".

Met deze aanvulling meen ik, dat de bedoeling van Uw brief werd weergegeven, Mrs. D. U zei: "Als ik schrijfster was, dan zou ik iets geschreven hebben, dat in C.C. geplaatst kon worden ter verdediging van onze kerkeraad. Maar nu hoop ik, dat óf de redakteur óf Saskia het te zijner tijd zal doen." Geen nood. Als de leden van Uw kerkeraad zich met zoveel warmte van hun plicht kwijten, als U beschreef in Uw brief, dan hebben zij geen verdediging nodig. Niet van de redakteur en ook niet van mij. Dan kunnen we slechts onze felicitaties zenden aan Uw gemeente!

Mocht U in de toekomst vinden, dat mijn artikeltjes aanvulling behoeven, dan klimt U maar zonder aarzelen weer in de pen. Afgesproken? Met hartelijke groeten,

Uw SASKIA

PARIJS: Binnenkort worden ook in Frankrijk verkiezingen gehouden. In het land van De Gaulle is geen opkomstplicht en dat is de reden, dat het "centrum voor de rechten en plichten van de burger" overal plakkaten aanplakt om de kiezers aan te moedigen metterdaad te komen.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Philip Geusebroek

BOOKKEEPING
AUDITING
TAX RETURNS

Complete Service

BURLINGTON
933 Orpha St.
Tel. 634-5690

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

JOIN OUR SPECIAL GROUPS TO HOLLAND AT THE NEW LOW FARES

TORONTO—AMSTERDAM $301.00 for 21 days plus $76.00 for land arrangements, to include:

1. Hotel accommodations for 20 nights.
2. Transfer to and from Schiphol.
3. Four sightseeing features.
4. Free sight trips to Brussels, London and Paris.

TOTAL COST PER ADULT $377.00 VALID EVERY DAY OF THE WEEK
Subject to Government Approval.

Phone or write us NOW for full details:

C. STEENHOF
43 CRANE AVE. — WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 or 249-4921

Nieuwe premieboeken

Een aanwinst voor uw boekenkast!

Wij hebben onze lijst met premieboeken aangevuld met vijf nieuwe pocketboeken, waarvan U desgewenst een gratis exemplaar wordt toegezonden bij het werven van een nieuwe abonné voor CALVINIST-CONTACT.

1. DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk). Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.
2. 'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.
3. POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw. Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

voor twee abonnees

4. BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman. An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.
5. STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WAT DENKT U ERVAN?

Ons onderwerp:

HET BIJBELLEZEN

Het is voor iedereen wel duidelijk dat we zonder voedsel niet kunnen leven. Dat gaat eenvoudig niet. Eveneens komen we zonder bijbellezen geestelijk om. We weten dit eigenlijk wel, maar omdat onze geestelijke maag nu eenmaal niet zo gauw rammelt, blijft het er gemakkelijk bij.

Aangezien het niet onverschillig is hoe het voedsel wordt toebereid of wat voor soort groenten we afwisselend gebruiken, zo is het evenmin onbelangrijk hoe we ons geestelijk voedsel benutten. Het gaat immers om onze *versterking;* om onze geestelijke *groei*. Wanneer we nu heel eerlijk tegenover onszelf zijn kunnen we dan zeggen dat het geregelde bijbellezen ons leven vormt? Wordt het niet gauw een gewoonte die in werkelijkheid niet veel meer is dan een orthodoxe *vorm?*

Omdat dit zo vaak het geval is willen we enkele vragen stellen over het *bijbellezen*. Iedereen kan hierover meepraten, zodat het onderwerp als zodanig geen reden kan zijn om niet aan de discussie mee te doen. U hebt tot 1 april tijd, zodat U vóór die tijd ongetwijfeld wel eens een rustig ogenblikje hebt om de vragen te beantwoorden. De antwoorden mogen zowel in het *Nederlands* als in het *Engels* worden geschreven.

Vragen:

1. Vindt U het driemaal daags (of minder) bijbellezen aan tafel waardevol?
2. Hebt U een suggestie om het bijbellezen beter tot haar recht te doen komen?
   a. Wat in geval van een gezin met kleine kinderen en een baby?
   b. Wat in geval van een gezin met kinderen van 7—15 jaar?
   c. Wat in geval van een gezin met opgroeiende kinderen?
3. a. Maakt U een keuze bij het lezen of leest U van Genesis tot Openbaring?
   b. Gebruikt U in verband met Uw gezin een speciale bijbelvertaling? (King James, American Standard Version, New English Bible; Philips translation.)
   c. Gelooft U dat het aanbeveling verdient om het gelezen bijbelgedeelte in Uw dankgebed aan te halen?
   d. Gebruikt U enkele 'hulpbronnen'? (Dagboek, Family Altar, Kinderbijbel.)
4. a. Hoe denkt U dat het er met het persoonlijk bijbellezen onder ons voorstaat?
   b. Hebt U enige suggesties om het persoonlijk bijbellezen te doen toenemen?

Naar Holland?
Ga met de boot
U reist in comfort... u rust uit en u gaat uit
Vanuit New York

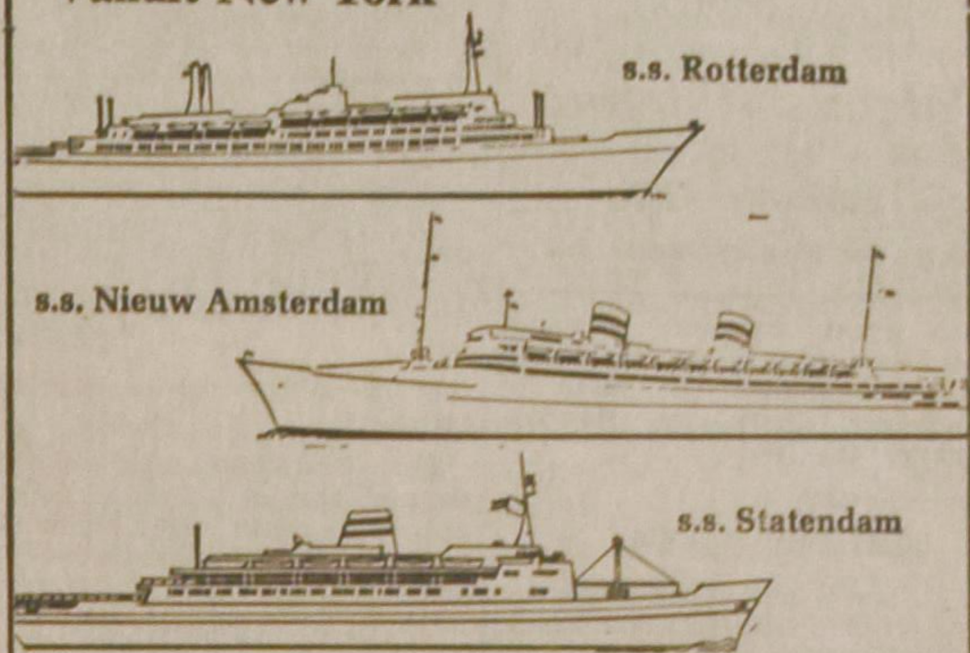

Als U met een dezer schepen van de Holland-Amerika Lijn gaat, dan reist U in een totale sfeer van comfort en de best denkbare verzorging. U kunt lange dekwandelingen maken, aan sport doen of in één van de bars of salons een gezellig praatje maken. Geen bagageproblemen: behalve Uw handbagage kunt U nog 125 kg gratis meenemen.

Vanuit Montreal geregelde en voordeliger afvaarten van de "MAASDAM". Uw reisbureau of het dichtstbijzijnde kantoor van de Holland-Amerika Lijn verschaft U gaarne alle nodige inlichtingen.

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL · TORONTO · CALGARY · VANCOUVER
Gen. Agents in Halifax: Furness, Withy & Co.

LEVENSMOE,

lusteloos, humeurig, kouwelijk, onredelijk, angstig, vervelend, moe, huilbuien, nare dromen, slapeloosheid, deugt er niets, ziet ge nergens licht?
Onze 36-jarige ervaring permitteert ons, U volkomen genezing te garanderen als U een goede kuur neemt met onze onschad. geneeskruiden Nr. 3. Toezending desgewenst in blanco verpakking. Brochure en inlichtingen gratis.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
211 Queen St. West
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

★
Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT
★

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(6)

"Hij begon te schreeuwen, dat zal hij straks weer doen. Een briefje laten zakken geeft ook niets; 't is daar te donker om te lezen en bovendien kan die snuiter misschien niet lezen."

"Hij kon je toch verstaan?"

"Nou ja, dat gaat gauw genoeg als ze een paar jaar in het kamp zitten. Maar 'k heb een Rus gehad, die geen letter kon schrijven. We moeten straks even met de baas praten. 't Wordt tijd dat we dat gat dichtgooien. 'k Vertrouw het al lang niet meer."

Een paar uur later zag de opperman kans de metselaar even opzij te komen. Hij vroeg hem terloops of hij roken wou en reikte hem kalm zijn tabakszak aan.

De metselar stopte zorgvuldig zijn pijp. Hij had de hele ochtend nog geen woord gezegd. Automatisch metselde hij de ene steen op de andere. Het pijpje in zijn zij belette hem te bukken en te tillen. De opperman sjouwde de stenen aan en stapelde ze binnen zijn handbereik. Zo was het goed samenwerken. Twee wrakken, die samen dienst konden doen voor één. Zo waren ze produktief tot heil van het vaderland...

De opperman beefde van opwinding. "Hij zit er toch in," mompelde hij binnensmonds.

Er werd een uur lang geen woord gewisseld. Toen keek de metselaar even op en zei kort: "Zitten laten tot vannacht," en de opperman ging zonder antwoord door met het aansjouwen van de stenen...

De jongen kwam niet eerder tot bewustzijn voor hij in het pikdonker uit de kuil werd gehesen en met een doek over zijn hoofd werd weggedragen. Hij voelde dat hij op stró werd gelegd en op een wagen voorthotste. Er klonken paardenhoeven op een klinkerpad.

Hij probeerde te ontdekken wat er boven hem lag. Het was stro, stijfgeperste pakken stro. Hij voelde met zijn hand langs de rand van de wagen. Er was een flinke kier tussen de bodem en de zijwand. Soms reed de kar haast stapvoets alsof het paard de vracht niet tegen de hoogte kon krijgen, maar bijwijlen ging het zo holderdebolder dat zijn lijf door elkaar schudde. Ze reden dan vermoedelijk de helling af. 't Leek wel of de rit nooit ophield. 't Was of hij al een hele nacht onderweg was. Waar werd hij heen gebracht? Wie was zijn begeleider? Hij hoorde niets, de voerman was blijkbaar alleen. Hoelang kon zo'n paard het uithouden? Zou dat beest nog steeds geen rust en voer nodig hebben?

Langzaam kauwde hij nog een handjevol van het slijmerige meel op. Hij moest er niet aan verslaafd raken; de zakken met dat kleverige goedje waren nu voorgoed uit zijn bereik. Die gedachte deed hem grinniken. Hij werd boos op zichzelf. Hoevele malen had hij nu al niet moeten lachen om zijn ongeluk? 't Leek wel of hij een feestje vierde.

Waarachtig, die Duitsers hadden gelijk. Een Jood was een idioot. Mar had zijn vader niet altijd beweerd dat het voor een Jood verboden was logisch te denken? Het volk Israel was de hele geschiedenis door één brok onlogica. Het sloeg allemaal als een tang op een varken. Je moest dus grienen als het je goed ging en grinniken als je de schlemiel was. Dat was precies wat hij deed.

Hij rekte zich eens uit en begon zich juist een beetje warm en behaaglijk te voelen toen hij ineens weer overvallen werd door een dodelijke angst. Sommige Joden werden gevild om hun huid voor tasjes en lampekappen te gebruiken, schoot hem te binnen. Het zweet brak hem uit. Van alles... van alles kon er nog met hem gebeuren en die kar, die verdoemde kar... hotste maar door.

* * *

Uit de weefkamer vandaan had hij een prachtig uitzicht op de wijde omtrek. 't Was wel altijd dof en groenig gekleurd, omdat hij geen griezeltje vuil van het dik beslagen raampje mocht vegen, doch het gaf toch een gevoel van ruimte.

Het was hem onmogelijk helemaal te doorgronden wat hem overkomen was. Hij keek talloze malen het smalle houten vertrek rond, waar een weefgetouw stond, een kruk en een matras voor 's nachts, die 's morgens dadelijk door 't luik onder de vloer moest worden geschoven. Hieruit begreep hij, dat hij op vijandelijke grond leefde. Duitsland, Oostenrijk of een van de bezette landen. Nooit hoorde hij een stem, nooit kon hij een woord van de taal opvangen. Alleen het gekakel van de kippen drong tot hem door en twee maal daags hoorde hij het geloei van de koeien. Dat loeien klonk heel zwak. Hij concludeerde daaruit dat de beesten 's morgens naar het veld werden gedreven en 's avonds binnen werden gehaald.

Zijn eten voor de hele dag werd om de hoek van de deur gezet. 's Morgens hoorde hij altijd een sleutel in 't slot steken en dan het knarsen van het opensluiten. De deur ging op een smalle kier open en er werd een stapel brood met vlees en gepelde gekookte eieren om het hoekje op de vloer geschoven. Het laatste kwam de kan met koffie en de deur werd weer gesloten. 't Slot knarste en tot de volgende morgen zou het weer doodstil zijn.

Voral de eerste dagen leek alles hem een sprookje. 't Weefgetouw was 't huisje van de houthakker of van de oude heks. Vreemd, dat hij zijn kinderjaren weer zo fel doorleefde. 't Was alsof hij pas aan zijn leven begon. Zo'n gevoel van "alles nog voor zich te hebben". Hij begon zelfs verwachtingen te koesteren. Hij zou zijn familie weerzien, vader, moeder, en de zusters en ze zouden weer opgepropt zitten in het kleine kamertje achter de winkel. Ze zouden feestvieren met gemberbolussen, waar hij in zijn kinderjaren zo dol op was...

Na enige dagen zo te hebben gesuft, begon hij wat systeem in zijn maaltijden te brengen. Hij verdeelde de hem toegeschoven voorraad in zes porties en deed daar dan de hele dag over. Ook het weefgetouw trok hoe langer hoe meer zijn aandacht. Toen hij de werking goed bekeken had, probeerde hij het opgespannen voorbeeld te volgen. 't Was een smal, vuurrood lintje en aan de grootte van de spoelen, waar 't kennelijk omheen gewikkeld moest worden, maakte hij op, dat ieder stuk een vijftig meter lang moest zijn.

Toen na lang proberen het weefsel regelmatig onder zijn handen vandaan kwam, werd hij door een dolle drift aangegrepen om de spoel volgewonden te krijgen en hem door de kier te steken, als het eten binnenkwam.

Soms werd hij zenuwachtig van het urenlange ongewone werk. Dan begon alles om hem heen te draaien en kon hij geen draad meer onderscheiden. In zulke momenten was het raampje een uitkomst. Hij schoof zijn kruk er voor en liet zijn ogen op de nevelige ruimte rusten. Na een poosje onderscheidde hij dan bossen, weiden, kerken, boerenhuizen en als de zon scheen, zag hij soms koeien grazen. 't Huisje stond blijkbaar op de rand van een heuvel. De kerken hadden allemaal een kruis; hij kon er duidelijk drie zien blinken. Een rooms land, natuurlijk Zuid-Duitsland of Oostenrijk.

Er lag een lange weg van gruwel en lijden tussen de dag dat Amsterdam werd uitgekamd en de Joden op hopen gedreven, in beestenwagens werden weggevoerd en de dag van nu. Hij begon zich hoe langer hoe meer de details te herinneren. Toen hij moeder voor het laatst zag, had ze rode vlekken in het gezicht van het huilen en hield ze vader aan zijn mouw vast.

"Als we maar samen mogen blijven, jongen," had ze gesnikt. "Dood of levend. Als ze ons maar niet verstrooien."

Vader had aldoor naar de striemen op zijn handen gekeken. Ze hadden zijn twee kostbare boekjes, die hem zo lief waren, uit zijn handen geranseld en voor zijn ogen vertrapt. De derde dag waren alle jongens tussen de ouden vandaan gehaald en had hij niet eens gelegenheid gekregen ze nog eens te zien. Hij had zijn lippen stukgebeten van verkropte ellende en toen ze eindelijk een beetje dorsten te spreken met elkander, hadden vele anderen zich getroost met te zeggen: "Nou ja, 't is oorlog, dan gebeuren zulke narigheden altijd. We komen wel weer thuis."

Maar hij had wel beter geweten en iedere keer gezegd: "Mijn grootvader is vermoord in een pogrom in Warschau en onze twee neven zijn omgekomen in Rusland, toen ze in Kiew het hele getto hebben uitgebrand. We zijn een vervloekt volk, dat is alles. We zijn gevloekt in vredes- en in oorlogstijd, we worden uitgebannen en voortgejaagd over de hele wereld."

Sommigen onder de Joden namen dat op als een onwrikbaar lot. Zijn zwager, de rabbi, had menigmaal gezegd: "Abraham moest ook zwerven. Wij, Joden, zijn vreemdelingen op aarde, we hebben geen thuis."

Vader had daartegen ingebracht: "God gaf ons een thuis om vast in te wonen onder onze koning David. 'k Geloof dat de zionisten het goed inzien. Palestina is ons beloofd van oudsher."

"En wou u, vader Rachnivitz, dat land met uw blote handen gaan veroveren?" had rabbi Hamon sarcastisch gevraagd? "Ze zullen ons daar zien aankomen."

"Als je geen stok hebt om je recht te verdedigen, nâh, dan zal je het met je blote handen moeten doen. Ik zie er geen kans meer toe, maar jullie zijn jong."

Rabbi Hamon had weer smalend gelachen; hij zou het lachen nu wel verleerd zijn, of... misschien was dezelfde grijns op zijn kaken verschenen die de laatste jaren op alle Jodengezichten was gekomen...

't Knaagde soms halve nachten aan zijn hart, dat hij het niet goed mocht hebben. Hij had er geen recht op hier in alle rust te zitten, nu er miljoenen in angst en ellende verkeerden. Als hij maar zeker wist dat vader en moeder dood waren, dan was aan dat stomme lijden, voor hen tenminste, een eind gekomen.

De nazi's zouden overwinnen; daar was hij vast van overtuigd. Ze waren immers al over de hele wereld. Misschien in Amerika en Engeland nog niet, maar dat zou ook wel komen. En Zwitserland... Daar lieten ze alle Joden naar toe vluchten, om dan land en Joden samen in te pikken. Dan hadden ze de laatste ontvluchte schlemielen ook nog.

Hoe was hij toch vrijgekomen? Wie had er voordeel van dat er een uitgeteerde Jodenstudent uit Nederland was gered? Ze hadden hem natuurlijk met een ander verwisseld. Het zoontje van een rijke vent in Amerika of Zwitserland. Als die pa hem zien zou, was het uit met de idylle. Vreselijk voor zo'n man. Misschien was dit nog wel erger dan levend begraven in de kuil te zijn gesloten.

Het schoot hem ineens te binnen dat Duitsers dat gat gemaakt moesten hebben. Wat een risico... Het bracht zeker wel duizenden dollars op. Of... zou er toch nog een enkel mens onder die barbaren schuilen? 't Was haast niet aan te nemen. Al was je een mens die goed van wil was, je kon toch behalve je eigen leven, je hele familie niet wagen voor een hoop gesjochten Joden? Hoe meer hij er over nadacht, hoe raadselachtiger hem alles werd...

Eindelijk was de spoel dan vol. Er zaten achtenveertig ellen keurig gelijk geweven lint op. De eerste ongelijke stukken had hij geduldig uitgehaald.

In spanning wachtte hij op de volgende morgen. Als de deur op een kier ging, zou hij, zonder zichzelf te laten zien, de rol om het hoekje steken. Misschien werd er dan iets gezegd; misschien zou hij een woordje horen. Een stem van een man of van een vrouw. Hij dacht aan de kluizenaars, die zich afzonderden en jaren achtereen met niemand spraken. 't Kon niet waar zijn dat die mensen er beter van werden. Een mens was een kuddewezen, hij moest het samenleven ervaren, als was dat nog zo ellendig. Al was het in een getto, omringd door spotters en belagers, of in een kamp tussen bruten die je verdedigden. Je moest mensengeluid horen...

De kleren die hij had gevonden en die hem als een wijde tabberd om zijn lendenen hadden geslingerd, waren hem pas geworden. Het voedsel was goed aan hem besteed. Hij dacht met afschuw aan het slijmerige meel met de larven waar hij van geleefd had. Wanneer zou hij die verschrikking nu vergeten zijn? Op welke dag zou hij weer toegang tot de wereld krijgen? Over een week, een maand of een jaar? Of nooit meer?

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord, who made everything well, we announce the birth of another son, born on Monday, February 6th, 1967.

We call him

STANLEY WAYNE

George and Alice Klasen (nee Lise).

A brother for:
Gertrude,
John,
Jane Jacqueline,
Irene Henriëtte.

R.R. # 1, Moorefield, Ontario.

Thanking God we announce with joy the birth of a daughter

MONIQUE JANETTE

A sister for
Wilma, Eric and John.

Neal and Ina De Bree.

Box 373, Brooks, Alberta.
February 17, 1967.

Thankful to the Lord we announce the birth of our son

CHRISTOPHER EDWARD

Mr. and Mrs.
Simon Schotsman.

7 MacIntosh Ave.,
Hamilton, Ont.

February 21, 1967.

With joy and gratitude to the Lord, Who made all things well, we announce the final adoption of our daughter

LYNN-MARIE

3 years old.

Hymn 415.

A sister for
Margaret,
Richard,
Charles.

Wytze and Janny Hiemstra.

South St. 136,
Aylmer, Ontario.

Mr. and Mrs. G. Brouwer of Kingston, Ont. wish to announce the engagement of their daughter

ANTONIA JOSEPHINE THERESE

to

Mr. HENDRIK VANDE KAMP

son of Mr. and Mrs. H. Vande Kamp of Wilsum, Ov., Holland.

The engagement took place on February 18, 1967.

Voor direct

HULP GEVRAAGD

in gezin van 4 kinderen (10, 8, 6 en 3 jaar), waar moeder tijdelijk buitenshuis verpleegd wordt. Call collect 668-4259, area code 416, of schrijf naar Mr. J. Oudyk, 504 Colborne St. W., Whitby, Ont.

The Lord willing, on March 5th, 1967 we hope te celebrate with our beloved parents

ANNE VAN DYK

and

MARIA VAN DYK—NAUTA

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for many more years, is the wish of their thankful children.

Grand Rapids, Mich., U.S.A.:
Audrey Van Dyk.

Niagara Falls, Ont.:
Nicholas Van Dyk.

Gen. Del., Niagara Falls, Ont.

1932 — 1967

Op 7 maart hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

HENDRIK KUIPERS

en

JANTINA KUIPERS—SLIEKERS

hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Carrying Place:
John Kuipers.

Tim & Dorothy Kuipers,
Henry - Annette - Jeanny - Edward.

Henry & Diane Kuipers,
Leonard - Johnny - Jacqueline - Louis.

Kingston:
Bill Kuipers.

Carrying Place:
Alice Kuipers.

Wij hopen deze dag te herdenken met onze ouders, kinderen en familieleden op zaterdag 11 maart, aan huis Carrying Place.

Dutch lady, (36), with 3 children,

WOULD LIKE TO MEET

gentleman from the country. Sub P.O. 50, Box 99, Calgary, Alta.

Young man, 40, would like to

CORRESPOND

with young lady, age about 35. Please write to no. 1940, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HELP WANTED

By April, 2 reliable men for landscaping and maintainance. Steady work, good wages. Chauffeurs licences. Box no. 1939, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

SINGLE MAN

for modern grain farm in S.W. Alberta. Year around or seasonal. Apply: Box 322, Stavely, Alberta. Phone R 914.

Wanted:

FIRST MORTGAGE $12,000

on farm property. Good security. Good interest rate. Terms 6-10 years. Write to no. 1938, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

DAIRY FARM HELP WANTED

Required immediately, capable married man and son or helper to look after dairy herd, good home provided with heat, telephone, power, milk and vegetables, in good location near Saint John on Mackay highway, good salary, every other Sunday off. Must have references. Apply Joseph Steele, Rothesay, R.R. # 1, Kings Co., N.B., telephone 832-5832.

WIJ LAZEN VOOR U

Dr. J. L. Koole, VERHAAL EN FEIT IN HET OUDE TESTAMENT.

Cahiers voor de Gemeente I. Kok, Kampen.

In dit boekje van 65 bladzijden zet de Kamper Oud-Testamenticus prof. Koole zijn nieuw-Gereformeerde gevoelens uiteen ten aanzien van de teboekstelling en bedoeling van Israel's geschiedenis in het Oude Testament.

Nieuw-Gereformeerd: deze term kan lof betekenen in de zin van 'bij de tijd zijn'; ze kan ook critiek behelzen in de zin van 'uit de Gereformeerde tijd zijn'; om alle misverstand te voorkomen moet ik wel erkennen, dat ik ze, tot mijn verdriet, gebruik in laatstgenoemde zin.

In dit boekje spreekt veel meer dan een generatieverschil; dat was trouwens ook amper te verwachten, want prof. Koole is ook niet meer zo jong; er is hier ook niet een nuance te vinden van dat gevoelen, dat indertijd door mannen als A. Kuyper, H. Bavinck, J. Ridderbos en G. Ch. Aalders vertolkt werd; er is hier een duidelijke afbuiging van een door vroegere generaties getrokken lijn; en in zoverre is het goed, dat prof. Koole in dit zeer helder, voorzichtig, sober en bekwaam geschreven geschrift ons inzicht geeft in deze nieuwe opvatting (die overigens ook weer niet zo heel nieuw is; ze verraadt van a tot z de grote invloed van de uit Duitsland geïmporteerde denkbeelden van de z.g. vormhistorische school).

Laat ik beginnen bij het eind, omdat aan het slot van zijn werk prof. Koole een zeer duidelijk voorbeeld geeft van de conclusie, waartoe deze vormhistorische methode leiden kan. Op blz. 59 en 60 spreekt hij van het Jericho-probleem. Na erop gewezen te hebben, dat volgens de resultaten van de opgravingen er in Jozua's tijd geen ommuurde en verdedigbare stad Jericho kan hebben bestaan, vervolgt hij: 'Er bestaat in dit geval een duidelijk conflict tussen het verhaal van Joz. 6, althans zoals we dit gewoon zijn te lezen, en de resultaten van het oudheidkundig onderzoek, voorzover onze konklusies daaruit juist zijn.' Prof. Koole noemt twee mogelijkheden om dit conflict op te lossen. De eerste is: wachten op voortgaand archeologisch onderzoek; maar daarvan zegt hij: 'Het is zeer de vraag of verder onderzoek nieuwe feiten kan opleveren, want de ruïneheuvel is met bewonderenswaardige nauwgezetheid bestudeerd.' Dan volgen de woorden: 'De tweede mogelijkheid ligt hierin, dat men uitgaat van de harde feiten van het bodemonderzoek, en zich dan afvraagt of aan het verhaal van Joz. 6 een **zekere symbolische betekenis** toegekend moet worden. *) Men kan dan in zijn overwegingen betrekken, dat het verhaal van de verovering van Jericho, evenals die van Ai, een geheel ander karakter heeft dan de mededelingen over de verovering van de andere steden die in Joz. 10 en 11 gegeven worden: daar het sobere kroniekmatige bericht, hier een breed uitgesponnen geschiedenis die van mond tot mond overgeleverd schijnt te zijn. Men kan er ook rekening mee houden, dat Jericho de eerste stad was, die Israel op zijn veroveringstocht ontmoet **zou moeten hebben** *) en daarom een symbool betekenen kon voor de wonderlijke verovering van Kanaan zelf.' Prof. Koole voegt hieraan toe, dat de vraag overblijft, 'of er toch niet iets groots bij Jericho geschied moet zijn, dat aanleiding werd tot het breed uitgewerkt verhaal.'

Ik noemde dit een duidelijk voorbeeld van de vormhistorische methode, die, hoewel niet onder die naam, in het voorafgaand gedeelte van Koole's werk wordt uiteengezet. Deze methode, zoals de naam zegt, houdt zich vooral bezig met de vormen, waarin de Bijbelse overlevering tot ons gekomen is, de historie van die vormen of genres zoals die met een zekere graad van waarschijnlijkheid kan worden gereconstrueerd, en op grond daarvan ook met het min of meer betrouwbaar karakter van deze overlevering; en uit de vormen tracht men de eigenlijke boodschap, het kerugma, het voor ons vandaag betekenisvolle, uit te pellen.

Prof. Koole wijdt b.v. een bespreking aan 'de verschillende manier waarop de geschiedenis van het Oude Testament beschreven is' (blz. 26 e.v.) en dan komt hij tot de volgende lijn van ontwikkeling: a. het historisch lied met dichterlijke vrijheid (b.v. het lied van Debora); b. de volksverhalen, ook met een zekere ruimte van vrije verbeelding, omdat ze werden overgeleverd van mond tot mond (aartsvaders, Jozua's en Davids heldendaden); c. de 'roman' of 'novelle', zoals de Jozefgeschiedenis, die van Ruth en van Esther (de schrijver tekent hier nadrukkelijk aan, dat hij met deze term niet bedoelt 'een verdicht verhaal', maar een meer gecompliceerd volksverhaal, waarin rekenschap wordt afgelegd van de problematiek van het mensenleven); d. kroniekmatige en biografische mededelingen; e. werkelijke geschiedschrijving op een hoog niveau, zoals b.v. in 1 Sam. 16 — 2 Sam. 5. Het ligt voor de hand dat dr. Koole, na deze onderscheidingen te hebben aangebracht, aan elk daarvan niet dezelfde eis van historische nauwkeurigheid stelt, en hij schroomt niet te verklaren, dat bij de mondelinge vertelling (waarvan het naar zijn mening wemelt in het O.T.) 'meer aandacht besteed werd aan de levendigheid van de beschrijving dan aan de nauwgezetheid ervan.' (blz. 26); en op een andere bladzijde zegt hij, dat 'het geloof zich niet zozeer richt op de historische betrouwbaarheid van elke willekeurige bijbelse mededeling, als wel op de centrale inhoud van al wat ons in het Evangelie beloofd wordt' (blz. 47); en hij voegt daar dan nog aan toe op een wijze, die geen ethische theoloog van de oude school verbeterd zou hebben: 'Het gaat hier meer om de band aan Christus dan om de details van een Bijbels verhaal.'

Nu wil ik over deze dingen niet zo heel veel zeggen, omdat dr. Kistemaker van Dort College me heeft toegezegd over dit cahier van Koole één of meer artikelen in ons weekblad te publiceren.

Ik moet er wel mijn verwondering en verslagenheid over uitspreken, dat een hoogleraar van de Hollandse School van de Scheiding een dergelijk boekje kon publiceren. Ais men ook dit in 'the old country' als een voldongen feit accepteert, is dat heel tekenend voor de toestand.

Aan het eind van zijn boekje komt dr. Koole tot het hart van de kwestie, nl. het inspiratiebegrip. Hierover sprekend stelt hij voorop, dat we 'het geïnspireerd zijn van de O.T. geschiedschrijving niet overhaast met de onfeilbaarheid ervan moeten vereenzelvigen. Dat is veel te plat-zakelijk'. (blz. 62) Inspiratie betekent volgens hem drie dingen: a. God is bezig in de loop van het gebeuren; b. God werkt in dat gebeuren volgens een plan; c. in dat gebeuren is een verbondmatig samenspel van God en Zijn volk.

Dat de woorden van de Bijbel geïnspireerd zijn (2 Tim. 3:16; en al de teksten waarin geschreven staat dat de H. Geest gesproken heeft in de woorden van het O.T.) blijft hier totaal buiten beschouwing.

In Assen (1926) werd de vrees uitgesproken, dat de wetenschap zou gaan kunnen heersen over de uitlegging van de H. Schrift. Het kan niet verwonderen, dat ongeveer gelijktijdig met het verschijnen van het boekje van Koole een synodale commissie kwam met het voorstel, om de uitspraken van 1926 terug te nemen.

L. Praamsma.

*) Benadrukt door mij. - L.P.

Wanted:

HOUSEKEEPER

in motherless home. Two boys 15 years. 3 Miles from Chr. Ref. Church, in Central Alberta. Write to A. J. Stolte, R.R. 1, Blackfalds, Alta.

Op het ogenblik hebben wij niet veel aan te bieden, maar zodra het voorjaar komt hebben wij

VERSCHILLENDE GOEDE FARMS TE KOOP

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

FARMS TE KOOP

100 acre, 1 mijl van Ingersoll. Grote barn, welke zeer geschikt is voor varkens of beef. Tevens gelegenheid voor kippen. Silo. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Vraagprijs $29,000. Direct te aanvaarden.

20 acre, 1 mijl van Embro. Grote barn, 2 silo's. Het 4-slaapkamer huis heeft alle moderne voorzieningen. Open for offer.

130 acre, aan de hoofdweg. 51 stuks vee en complete serie beste machines. Grote barn met melkhuis. Bulktank en 600 pond melkcontract. Mooi dubbel huis. Totale prijs is $45,000 met $13,000 down. Direct te aanvaarden.

We hebben nog verschillende farms met en zonder melkcontract. Tevens een lijst van tabaksfarms. Ook stores, restaurants en andere zaken. Mocht U iets zoeken in de nabije toekomst, laat het ons even weten. Wij zijn gaarne bereid om U met raad en daad bij te staan.

Mr. JAN WYBENGA
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Be sure te reserve APRIL 28

FOR THE

CLAC BANQUET

and APRIL 29 for the

15th ANNIVERSARY CONVENTION

of the CLAC.

WATCH FOR FURTHER NEWS!

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
747 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Het boek "verscheen in elk geval reeds verscheidene jaren geleden en in een tijd toen velen van ons nog niet de volle ernst van de zaak beseften . . . ."

"Wij raden onze lezers aan dit boek te lezen en goed te bestuderen. Het verscheen met een voorwoord van de hand van dr. W. Stanford Reid (toen nog aan McGill University, Montreal), die het boek zeer aanbeveelt . . . ."

"Nu de 'tweede generatie' almeer op de voorgrond komt, beseffen wij beter wat dit boek waard is."

Zo schreef Rev. H. Kroeze in "De Wachter" van 10 januari 1967 over

Living in a new country

A STUDY ON THE INTEGRATION OF IMMIGRANTS INTO THE LIFE OF THEIR NEW COUNTRY

by TENIS C. VAN KOOTEN

Gebonden $2.95

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar of bij de uitgevers —

Speciale aanbieding voor Studiegroepen:

4—9 exemplaren	$2.50 per stuk
10 of meer exemplaren	$2.25 per stuk

Guardian Publishing Company Ltd.
BOX 312, STATION B, HAMILTON, ONT.

Before Buying or Selling a Farm See the Leaders in the Farm Field — See ZOMER at DUGAN'S REALTY

160 Acres - Dairy

$20,000 yearly milk income, 5 bedroom home with conveniences, 2 barns, silo, 50 head of cattle plus full line of machinery. Asking $85,000 with about $20,000 down, balance one 6% open mortgage.

50 Acres - Mixed Farm

2 miles from Christian Reformed School and Church, 6 room home completely renovated inside, large barn, other farm buildings, soms cows, steers, sows plus full line of machinery. Asking $28,000 with $10,000 down, balance one open mortgage.

60 Acres - Dunnville

Good location, 6 room home with bath, basement, barn, 2 pig pens, implement shed. About $20,000 with $4,000 down or offer.

100 Acres - Beef

Close to Hamilton, 4 bedroom home with conveniences, 2 barns, 2 tractors, full line of machinery. Only $21,000 with about $5,000 down, balance one 6½% open mortgage.

For more information & appointment on above farms or our many, many more call HARRY ZOMER, Wainfleet 899-1269

Rep.

Geo. Dugan Realty
28 MAIN STREET E. WELLAND, ONT. 732-7517

IN GROTERE STAD IN ZUID-WEST ONTARIO IS

TE KOOP

een goedbeklante Hollandse Slagerij annex Kruidenierszaak

Compleet met inventaris en voorraden. Winkelpand is te huur.

Gedurende de laatste 12 jaren heeft deze zaak een ruim inkomen opgebracht.

Alleen beslist serieuze reflectanten schrijven persoonlijk onder no. 1941, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Africaners

A PEOPLE WHO WILL NOT FORGET THEIR PAST

1

We were seated in the inner office of an official of the United States Information Service in Pretoria. The American Embassy, whose quarters were in the same building, had arranged the interview. One of our group asked the inevitable question. What should we think of South Africa's policy of apartheid? The man who answered had spent seven years in South Africa and spoke with feeling dripping from every syllable: "I loathe what I know to be true in this country." Then, as a suggestion on what should be done to improve the situation he said: "If only the Africaners would forget their past and not glorify their heroes like Piet Retief and Andries Pretorius."

The speaker had once been a professor at the University of Tennessee and no doubt knew what it means for an American to glory in his country's history. Like all Americans of his generation he had been educated to think that there were few persons so virtuous and noble as the leaders of the American Revolution and no people so great as the American colonists. One wonders what his response would have been to the suggestion of an Africaner that the Americans would reconstruct their history and downgrade George Washington, Thomas Jefferson and Abraham Lincoln. Would the American citizenry be ready to forget *its* past?

Whatever his answer would have been, the Africaners have no intention of forgetting their past. It is their glory today as much as the American past was to people in the United States a half century ago. Today, while other countries tread lightly over their history, South Africa builds memorials to its cherished national events.

Indication of the Africaner attachment to the past can be seen in the December 14 issue of *Die Kerkbode*, official organ of the Dutch Reformed Church in South Africa. The issue carries a three-page article, complete with large pictures, on the importance of the victory of the Voortrekkers in 1838 over Dingaan, King of the Zulus. It was fitting to place the article in a church magazine for the event it describes is the taking of the vow by the Voortrekkers during the struggle with the Zulus. If the Lord God would grant victory, they would erect a church to commemorate it and would set December 9 as a day of perpetual remembrance.

God answered this prayer. After the victory the Church of the Vow was erected. In Pieter Maritzburg, some miles from Durban which is on the Indian Ocean. The original building is now a small Voortrekkers' museum. The present impressive structure was completed in 1962. It's architecture is thoroughly modern but its message is geared to the years of 1837-1840. We visited it on a delightful Saturday afternoon in October as we drove from Urban to Umtota in the Transkei.

Not only would it be unrealistic for anyone to expect South Africans to ignore their history; it would be folly for them to try. Moreover, it is impossible for us to understand South Africa and its unique problems without some understanding of the historical forces that have produced the great country at the southern tip of the African continent.

We had gone to South Africa to prepare a report on race relations. We had been well advised to make an investigation of the country before starting to write the report. We wanted to see for ourselves and hear as many opinions as we could from as many different people of the various races and groups. We soon found out, however, that no analysis of the present conditions in South Africa is possible without an understanding of how the country developed into its present state.

No doubt many readers would ask us the same question we put to Dr. Argus Tressider in Pretoria: What is your view on apartheid? In order to give a better answer than he gave we shall have to provide background information first. We cannot, of course, explain South Africa's history in detail. Nor can we even present an extensive outline. We should however single out a few central formative events which transpired since the middle of the 17th century. This wil enable us to see how the composition of the population today compares with that of the early settlement at the Cape of Good Hope in 1652. It will not present a justification for apartheid (which is now called separate development) nor a condemnation of it. It will provide a basis, however, for forming an opinion.

When the Dutch settlement began at the Cape in 1652 the East India Company had no imperialistic intentions in South Africa. It was interested then only in a midway 'refreshment station' for the seamen on their way to and from the Far East. The seamen needed fresh food and therefore farmers were induced to settle. Jan Van Riebeeck, their first leader, was an employee of the East India Company, not a government official. In 1665 the first dominie, Johan Van Arckel, was welcomed. The Dutch Reformed Church considers his arrival their birth date.

At that time the area of South Africa was sparsely settled. Its few inhabitants were nomadic tribes. Chief among them were the Hottentots and the Bushmen. It has been estimated that the area where the Boers settled had fewer inhabitants than New England did when the first American colonists arrived there.

In *The Peoples and Policies of South Africa* Leo Marquard writes, "Within fifty years of the establishment of the trading station at the Cape we may discern, dimly, the origins of most of the socio-political problems that have continued to harrass South Africa down to the present time. Slaves had been imported from east and west Africa and from Madagascar, and it was partly from them that there were ultimately descended the Cape Coloured people who now number over 1,405,000 of the total 14,673,000 population. Despite the Company's instructions that the Cape was to be regarded purely as a 'refreshment station' where ships could obtain fresh food, the European population increased and received further addition by immigration, and by 1700 the trekking of cattle farmers into the interior had begun. Three generations later this trekking was to bring them into contact with the African tribes, and that contact resulted in wars and in conquests, and today, in consequence 9,751,000 Africans form part of the population of South Africa" (all 1960 figures). The whites today make up about one-fourth of the population.

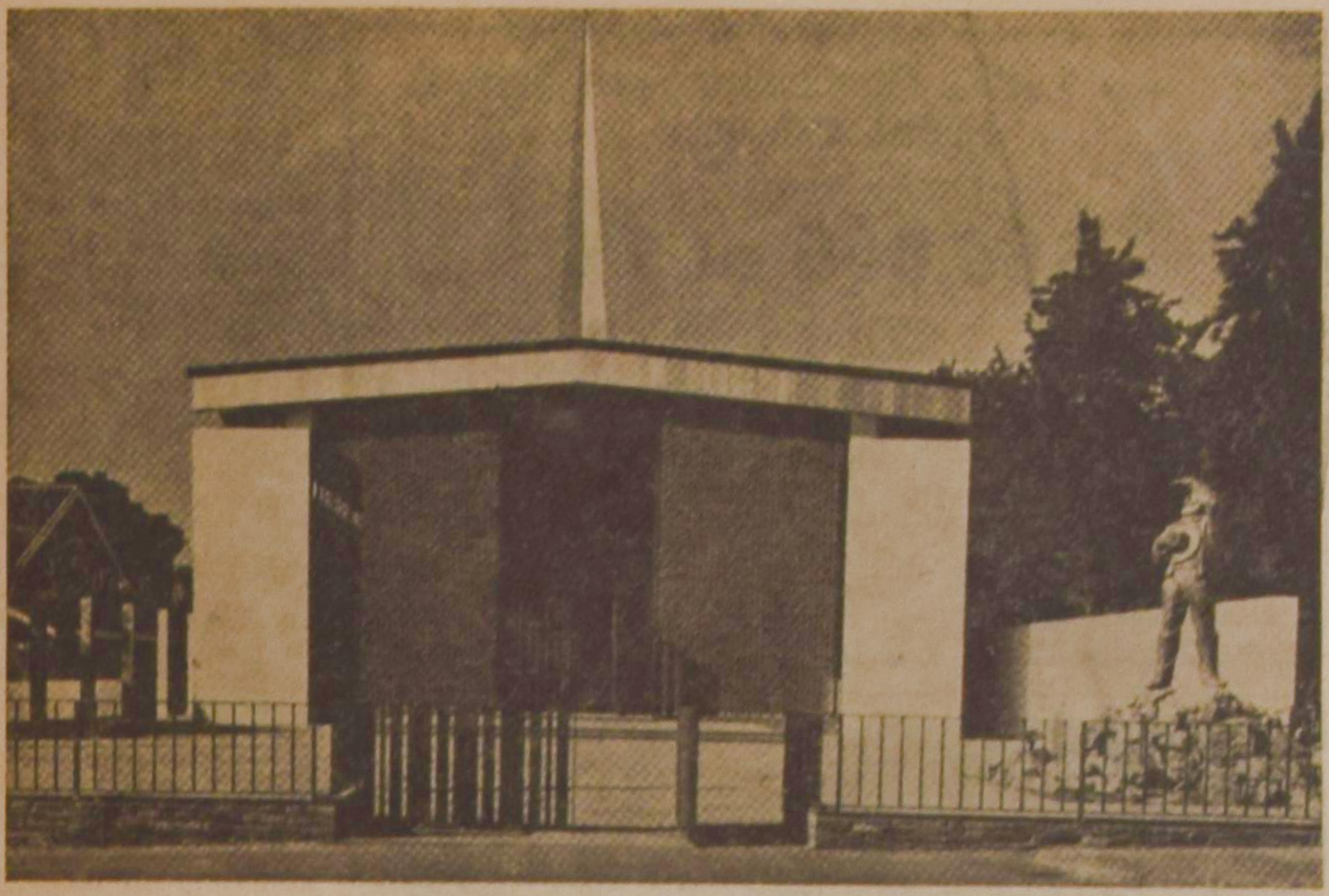

The Voortrekker-Gedenkkerk, Pietermaritzburg.

The peoples in South Africa are not divided simply along the line of colour. While the difference in colour plays a key role, there are many differentiations within both the whites and the non-whites. We shall have occasion to speak of the non-white population later. At the moment we should note a difference within the white race.

Four European nations have made substantial contributions to the settling of South Africa: The Netherlands, Great Britain, France and Germany. Of the four, the English and the Dutch have far outweighed the others. They still form distinct groups among the white race.

The English came to the Cape in 1795, almost a century and a half later than the Boers. They came, moreover, at the invitation of the Dutch King who was fighting a war with France. The Trading Company at the Cape was then bankrupt. A few years later in 1802 the Cape was returned to the Dutch government. Within a few years, however, the English occupied the Cape again, this time without invitation and with no intention of returning it. Napoleon was now at war with Britain and the British saw that if the Cape were to remain in the hands of an ally of France, Britain's trade routes to the East would be endangered. Here the seeds of the conflict between the English and the Dutch were planted. This conflict has continued in varying degrees of intensity for another century and a half and has shaped the course of South African events in an indelible way. Actually, the outstanding ideological conflict in South Africa today is that in which the descendents of the English and the Dutch play the two lead roles. Before we can explain this, however, we shall have to see the historical place the two white nationality groups have occupied.

Although the English officially assumed the administration of the Cape from the Dutch government, they actually inherited the legacy of the Dutch Company. Their take-over was in effect like a government replacing a private enterprise which knew no government over it, except one thousands of miles away. It will therefore readily be understood that the English would establish tighter controls upon the settlers than the Company had.

Leo Marquard describes the Dutch settlers as undisciplined individualists. Their slave labour, plenty of land, and a good climate, he says, helped to make them a people who expected to be obeyed by their slaves but were a law unto themselves. They were also very devout people who strongly felt that they had a distinct calling to preserve the Christian faith. I. D. MacCrone says that of all elements of his frontier heritage there was none which the Africaner prized so highly as his religion.

About 5,000 English settlers came in 1820. Their presence forced the English government to give more attention to its South African colony. They came from a country where extensive discussions on social reform were then occurring. Due in part to their agitations, changes (the English would call them reforms and the Boers interference) in South African society were made. Courts were soon established and slavery was abolished in 1834, almost thirty years before it ended in North America.

The British government irritated the Africaners in various ways. Especially odious was the attempt to suppress the Dutch language. Even more basic was what the Boers sensed to be a difference in beliefs and traditions. Here the British church played a lead part. Marquard points out that largely as a result of the advocacy of Dr. Philip of the London Missionary Society the Fiftieth Ordinance, which repealed the pass laws and established the principle of equality in the eyes of the law for 'all free persons of colour, was passed. There is good reason to believe that the English missionaries, who no doubt were evangelical in theology, were enamored with the ideas of equality engendered by the French Revolution .Here were the roots of a conflict between the right of the 'individual' and the rights of the group. To this idea also we shall have to return later. At this time we would make only one comment: one cannot understand the present conflict on race relations in South Africa today unless we keep clearly in mind the difference in view (both among the whites and non-whites) between the place of the individual person as over against the place of the various nations, races and groups.

In the area of the Cape the clash between the English and the Dutch settlers became so intense that the Dutch despaired of obtaining protection from the Governor and of getting enough land to expand their farms. They therefore decided to leave for the North. The spies they sent out reported that there were vast areas of good farming land that were occupied by no one. To this country in the north the Boers would go and in 1834 the Great Trek began.

In a public statement at the time of their departure, the Trekkers told why they were leaving the land where almost 200 hundred years earlier their forebears had come to settle. They complained of the suppression of their language and their institutions and of the lack of protection on the frontier. They charged that the Governor, who was under orders from London would not defend them against the blacks. They objected to the unfair way in which the slaves were liberated, to the way English missionaries had spoken and that they had no voice in the government which taxed them. It seems that they thought that the English were more sympathetic to the non-whites than their fellow whites. The complain of the Boers against the British was similar to that of the American colonists.

Anne Steenkamp, sister of Voortrekker leader Piet Retief, explained in a letter to her relatives in the Cape as a reason for the Great Trek: "the shameful and unjust proceedings (by the English) with reference to the freedom of our slaves: and yet it is not their freedom that drove us to such length, as their being placed on an equal footing with Christians, contrary to the laws of God and the natural distinction of race and religion, so that it was intolerable for any decent Christian to bow down beneath such a yoke, wherefore we rather withdrew in order to preserve our doctrines in purity."* Here nationalism and Christianity joined. The union continues until the present.

In their trek to the north the Boers would find that the land they came to occupy was not entirely empty of inhabitants, nor were the tribes who descended from the north altogether friendly. The setting is now clear: the Boers came from the south, the Africans from the north. The battle of Blood Ruin could not be averted. The outcome of the Trek and the Anglo-Boer War deserve treatment in a following article.

We end this first installment with the comment that the Africaners, who neither can nor want to forget their past, found that they and their ideas conflicted both with those of their fellow whites and the non-whites. We shall explain in a second article, however, that they would find much support also for themselves and their ideas among the English as well as among people of the other races. It will be necessary to keep clearly before us the distinction between the *races* and the difference in *ideas* on race relations.

Paul G. Schrotenboer

* It would be incorrect to conclude that the Boers were inveterately opposed from the start to any kind of equality between themselves and the coloured. As. J. P. Haasbroek points out, in 1829 the Dutch Reformed Church unanimously reaffirmed its policy of equality for whites and coloured in the churches.

WORKING ON SPACE OXYGEN PROBLEM—Pittsburgh, Pa., engineers have unveiled an oxygen recovery system which astronauts may use in solving the air supply problem on long space flights. Harry H. Sherwin, of Westinghouse Research Laboratories, is working on a fuel cell which converts waste water vapor and carbon dioxide ejected by the lungs back into oxygen.

Fraser Valley Christian High School
British Columbia

requires

$80.000 at 7%

For the construction of the first high school in Western Canada founded on Reformed tenets.

Located strategically to serve the expanding area of metropolitan Vancouver.

Promissory notes offered at 7% less non-resident taxes if applicable in denominations of $100, $500, $1,000, $5,000 maturing in 5-20 years. Interest payable semi-annually.

Send checks and inquiries to Mr. P. Busink, Treasurer — Fraser Valley Christian High School, 8275 E. 12th Ave., New Westminster, British Columbia, Canada.

Enjoy **VOORTMANS**

DUTCH STYLE COOKIES

PETER DE HAAN & SON

Better
CAR SALES,
REPAIRS and SERVICE
Two Class A Licensed Mechanics at your service

FINA STATION
1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

Plans for Atomic Island Show

(Continued from page 9)

energy here and abroad — underscores the fact that the prospects of nuclear desalting mean different things in various parts of the world:

- Israel expects to exhaust all of its available sources of natural water by the early 1970's, and that nation's very survival depends on finding an alternate supply. The U.S. is lending direct technical assistance, and a nuclear plant with two-thirds the water distillation capacity of the Bolsa Island complex but with a far smaller electrical output has been recommended.

- In Greece the problem is less pressing, but Athens needs additional fresh water and a Greek-U.S. technical team is studying the possibility of saving money by combining desalintion with nuclear-electric power generation.

- Mexico City laces a more exotic situation. Parts of the city have sunk as much as 30 feet in the past 30 years — largely because its residents desperately need the 200 million gallons of fresh "ground water" a day which are being pumped out of the soft clay which underlies the capital. Now Mexico's Nuclear Energy Commission is considering an atomic-powered distillation plant which could tap the separate water resources of the old Lake Texcoco area nearby — waters which have never been considered before because they are twice as salty as the sea. Another Mexican project in the offing is a joint plant with the U.S. to relieve the growing water-and-power shortages of Arizona, the California desert, and the adjoining Mexican states of Sonora and Baja California.

- A number of U.S. government spokesmen have talked about nuclear plants as a long-term solution to the drought problem in the Northeastern U.S. Dual-purpose plants there could operate on seasonal schedules, devoting most of their capacity to generating electricity except when a lack of rainfall forced them to supplement regular sources of fresh water.

In the U.S., desalting is obviously part of the overall answer. There are still some untapped resources (such as the underground streams discovered recently in Maryland), and there is still a lot of water-waste (through stream pollution and inadequate distribution networks) which can and should be curbed. But there's little doubt that the man-made island near Los Angeles is just the start of a whole new chapter in man's nuclear history book.

As more and more sea water is pumped through the stills, it's also possible that a companion industry could grow up to process the minerals removed. A hundred million gallons of ordinary sea water ("raw material" for only a few hours' operation at Bolsa Chica) contain almost 850 tons of magnesia, 200 tons of potash, and 4100 pounds of boron. It's hard to guess how much of a role such by-products might play eventually in reducing water and power costs still further.

Add all this to the fact that disagreements over water rights have brought about numerous wars, from the dawn of history to today. If there were enough water for everybody in our thirsty world, a potential source of international conflict could be eliminated.

No wonder President Johnson has called the ultimate goal of cheap desalination "an event as significant as the harnessing of the atom itself".

Public opinion is everything. With public sentiment nothing can fail; without it, nothing can succeed. Consequently, he who moulds public opinion goes deeper than he who enacts statutes or pronounces decisions.

Abraham Lincoln

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

CROSS WORD PUZZLE

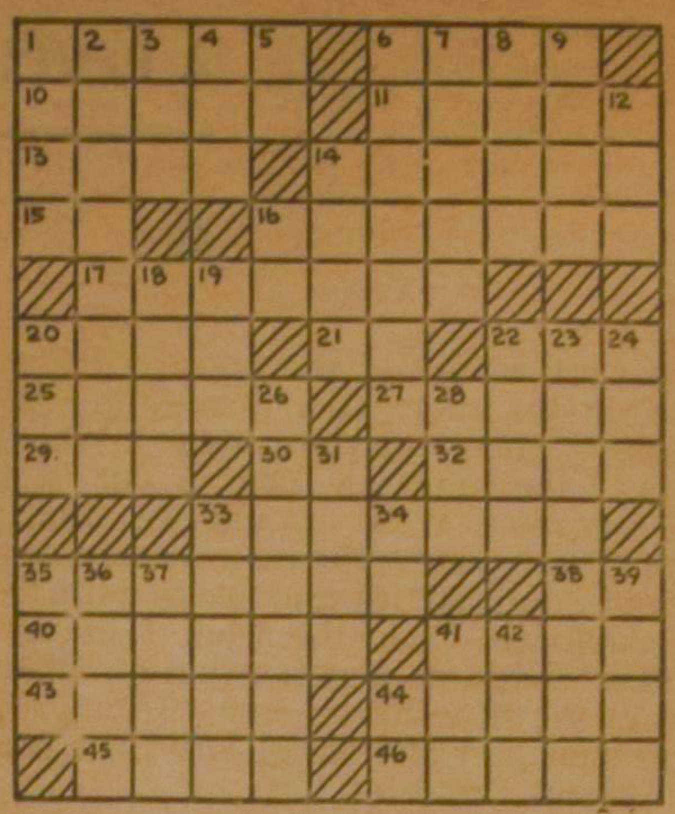

ACROSS

1. Flow gently, sweet ——"
6. Venetian traveler
10. Girl's name
11. Sultan's decree
13. Anger
14. Quenches, as thirst
15. Half an em
16. Fishermen
17. Artificial teeth
20. Apportion
21. U.S. Army enlisted man
22. Cereal spike
25. New Zealand tribe
27. Florida city
29. Letter's second after-thought: abbr.
30. Pronoun
32. Manger
33. U.S. Navy construction workers
35. Stalemate
38. Thus
40. Vote
41. Remarked
43. Revoke, as a legacy
44. King of Judea
45. Relieve
46. Early years

DOWN

1. Land measure
2. Region in Belgium
3. Children's game
4. Metallic rock
5. Continent: abbr.
6. An original settler
7. Scarf
8. Superior or Great Bear
9. German river
12. Large worm
14. Cozy
16. Close to
18. Japanese outcasts
19. Fresh
20. Chart
22. Worry
23. Elision
24. Apron top
26. Inspiring reverence
28. Frost
31. The Orient
33. Auctions
34. Exist
35. P.I. tree
36. Manufactured
37. Excuse
39. Excess of chances
41. Observe
42. Land measure
44. Altitude: abbr.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

A.R.S.S MONTHLY BULLETIN

INSTITUTE TO OPEN IN OCTOBER

October 7, 1967 will be the day on which the Institute for Reformed Scientific Studies will be officially opened. This was decided at the regular meeting of the A.R.S.S. Board of Trustees held in Toronto February 6-9. The opening of the Institute was one of the major items dealt with at this meeting. Other significant business included the increase in Association personnel and changes in organization.

THE BIG PROJECT

Up to now the biggest project which the Association has undertaken has been the organizing of student and teachers conferences. This work has been tremendously blessed. Through these conferences hundreds and hundreds of conferees could be assisted and stimulated through Biblically directed learning. The publication of the lectures added enormously to the value of this work.

But these conferences, though very useful, do not fill the need which there is today for Christian scholarly studies. The contact with the conferees is altogether too brief to be adequate. Furthermore, there is an urgent need for Christian scholars to do their work communally. The Biblical reformation of learning is such an enormous task that scholars need mutual inspiration, discussion and correction. Together they must do their scholarly work in the light of the Bible. Thus, the more effectively to help the students, and at the same time to provide for lecturers an opportunity to pool all their resources for the Biblical reformation of learning an Institute for Reformed Scientific Studies is needed.

This need the Association recognized. In the fall of 1965 its members overwhelmingly approved the opening of such an institute. Since that time the Board has acted to implement that decision.

The Institute is to open with two lecturers. Our present Executive Director, Hendrik Hart, will lecture in the area of Philosophy. He will concentrate particularly on Christian Perspectives. Bernard Zylstra had been appointed to lecture in the area of law and political science. Unfortunately, the demands of his doctoral studies made it impossible for him to serve the Institute for the first year. His request to make the appointment effective September, 1968, had to be granted. Meanwhile, the Board is seeking diligently to fill the vacancy.

The opening of the Institute will be a historic occasion. An appropriate assembly of prayer will be held on the night preceding the official opening. Festivities on opening day will include open house and a luncheon meeting for students. Prof. Dr. E. Evan Runner has been asked to deliver the main address. The festivities will be concluded with a banquet in the evening.

This is a big project. It is that not only for the present members of the Association. It is big for all who desire to confess the Christ of the Scriptures as Saviour and King of all of life, including scholarly studies. May the Lord bless this work!

NEEDED: QUALIFIED PERSONNEL

With thankfulness the Board noted the steady increase in membership applications. The Association is growing. Growth, however, always means more work. In addition, the Association must grow still faster if it is to carry out its work properly. Additional qualified help is needed immediately. This required the careful attention of the Board.

As of the first of this year Dr. P. G. Schrotenboer, who performed the lion's share of the Association's work in recent years, is working as full-time Executive Secretary of the Reformed Ecumenical Synod. The Association owes him a debt of gratitude. At the past board meeting former and present members of the Board presented him with an appropriate gift.

Dr. Hart is now functioning as Executive Director, but he can do so only until September. By that time a replacement will have to be found and worked in. The work of development director must continue as well. Chapters must be served, meetings organized in places where presently no chapters exist, and new members must be gained. And then there is the West.

Much support for the Association has been coming from the West. This means that more and more work must be done there too. It is not possible for one or two men to cover the entire country from out of Toronto, visiting chapters, meeting with students, arranging promotional meetings, etc. A full-time man is badly needed for the West. Required is a person who can fruitfully promote the ARSS through its services to students at secular universities, and who can at the same time be engaged in direct promotional work.

This constituted the "personnel problem" the Board had to struggle with.

The Board reappointed our present development director, Jim Van Oosterom, for another year. He has capably and enthusiastically served the Association this past year, and his services will be badly needed. We need him particularly to have some continuity in the work of promotion. The Board appointed an Executive Director as replacement for Dr. Hart. Thirdly, a director of development and student affairs for Western Canada was appointed.

The Board fervently hopes that these men can see their way clear to serve the Association at this crucial stage of its development. Only qualified and dedicated personnel can promote the cause of Christian higher learning. Through their work the Association can receive more members, who again actively support the cause with their wisdom, money, and moral support.

CHANGE IN CONSTITUTION

The Board continued its work on the reorganization of the Association. Proposals for the revised constitution were finalized and have been mailed to the members. If the revision is approved, the new constitution can be adopted in March, 1968.

The new features of the revision may be well known by this time. Notable are changes in membership, admission procedure, and the organizing of chapters into regional councils.

Under the proposed constitution there will be one kind of membership, and the three-signature requirement has been dropped. All who wholeheartedly subscribe to the preamble, purpose, basis, and educational creed of the Association, and who comply with the requirements set forth in the regulations shall be declared to be members of the Association by the Board of Directors.

The provision for regional councils in the revised constitution reads as follows:

> All Chapters within a given geographic Region to be determined by the Board of Trustees, shall appoint delegates to constitute a Regional Council.

Their purpose will be "to undertake whatever activities necessary to assist the Chapters and to coordinate their activities, to solicit support for the Association in places where no Chapters exist and to serve the Board of Trustees with advice regarding nominations for Trustees, or any other matter relevant to the business of the Association."

New in the proposed constitution is the provision for operating academic institutions. The non-academic affairs will be handled by a board of directors. A board of curators will be in charge of the academic affairs. These boards are appointed by the Board of Trustees and will be directly responsible to it.

The new constitution, if adopted by the membership, cannot go into effect before 1968. This is the requirement of our present constitution. To speed up the transition from one constituition to the other the Board will ask the members to approve a number of interim measures. The Board would like to proceed with the establishment of regional councils. Furthermore, until now trustees have been elected on a national basis. A member in Vancouver voted on a nomination for Eastern Canada, often without being acquainted with the nominees. The Board will seek authorization from the membership to elect trustees on a regional basis.

A NEW NAME

In the past many have urged the Association to change its name. A few were rather sensitive about the initials ARSS. Others felt that the "Reformed" was not well understood in our North American environment. Reformed churches are continually plagued by the problem of being called "Reform" churches. Furthermore, where the name was correctly used, one often had to explain the historic meaning of "Reformed". The word "Scientific" raised certain objections because in the English speaking world it is associated with the exact sciences, biology, physics, etc.

After considerable discussion the Board decided, reluctantly, that the name should be changed to "Association for the Advancement of Christian Scholarship". Particularly painful was the dropping of "Reformed". The Association cannot be thought of apart from what God gave His people in the great Reformation. The Association realizes also that the moment it ceases to be Reformed it ceases to be a useful instrument for the Lord and His reign. A name, however, should be as clear as possible to those to whom the organization presents itself. Thus, if the members approve the change, the Association's name will be parallel to that of the Christian Labour Association and the Christian Action Foundation.

OTHER BUSINESS

The annual conferences sponsored by the Association will also be held again this year. The Executive Committee will soon announce the finalized plan including dates, places, lecturers, and fees. One student conference in Ontario will be held in cooperation with the Federation of Calvinistic University Clubs. In various parts of the country the Association is also assisting with courses for teachers. Possibilities are being explored of holding a study conference in Eastern United States this summer. Some in the area have requested the Association to do this.

This Board meeting was the last one for three veterans in the A.R.S.S., veterans in terms of service. Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. H. E. Runner have served two consecutive three year terms and are not eligible for re-election. The three have been with the Association in its most difficult years, and it must be said that each of them has given the Association an important part of his life. The Association is much indebted to them.

There were many more additional aspects to this Board meeting. The discussion about the Association's relation to Calvin, Dort and Trinity Colleges, the work of the local chapters, the duties of the trustees in their areas, the good food, the hospitable quarters of Toronto's Rehoboth Christian Reformed Church, working conditions for employees, these and many other things constitute a meeting of the Board of Trustees.

The work of the Association, both Board and members, is that of being instruments in Christ's hand to destroy the works of the Evil One in the field of higher learning and to set it free for the coming of His Kingdom.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Blyth, Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Barrhead-Westlock, Alta., Rev. P. Lagerwey of East Grand Forks, Minn., U.S.A.

Calles declined:

Drayton, Ont., Rev. A. De Jager of Sarnia (Rehoboth), Ont.

Cornwall, Ont., Rev. J. Maliepaard of Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Call accepted:

Bethel, Vancouver, B.C., Rev. C. Bisshop of Brooten, Minn., U.S.A.

REF. CHURCH

Call declined:

Stoney Creek, Ont., Rev. J. J. Opmeer of Toronto, Ont.

NETH. REF. CONGREGATION

Call declined:

St. Catharines, Ont., Rev. J. C. Westrate of Meliskerke, Neth.

FREE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Na een tweetal samensprekingen met de Old Chr. Ref. Church te West-Flamboro, Ont. is men tot overeenstemming gekomen om met ingang van 1 januari 1967 een hernieuwd federatief verband aan te gaan tussen deze gemeente en de Free Chr. Ref. Church als overgangsmaatregel tot volledige eenwording.

Over en weer zullen elkanders ambten en attestaties erkend worden. Voorganger van de Old Chr. Ref. Church te West-Flamboro is Ds. J. Hamstra.

NETHERLANDS REFORMED CHURCH (HERVORMD) FIRST EUROPEAN CHURCH TO OWN COMPUTER

At the end of the year a computer capable of handling the entire registration and administration of the Netherlands Reformed Church will be installed in the offices of the Institution of Mechanical Registration and Administration of the church in Delft. Decision to purchase the computer, the first to be put to this use in Europe, was taken after it was seen that in the long run the new system would be more economical than the present card system.

Of the church's 2 million registered members changes are noted for about 33% each year. Changes are necessitated by marriage, birth, change of address, decease, etc. It is estimated that by 1980 all the 3.6 million members of the church will be registered mechanically.

Besides the registration, the computer can administer the contributions of the local churches, salaries of church employees, pension funds and the bookkeeping of the church. The purchaseing of the machine, instead of renting, will save the church f 150,000 annually. (RES)

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

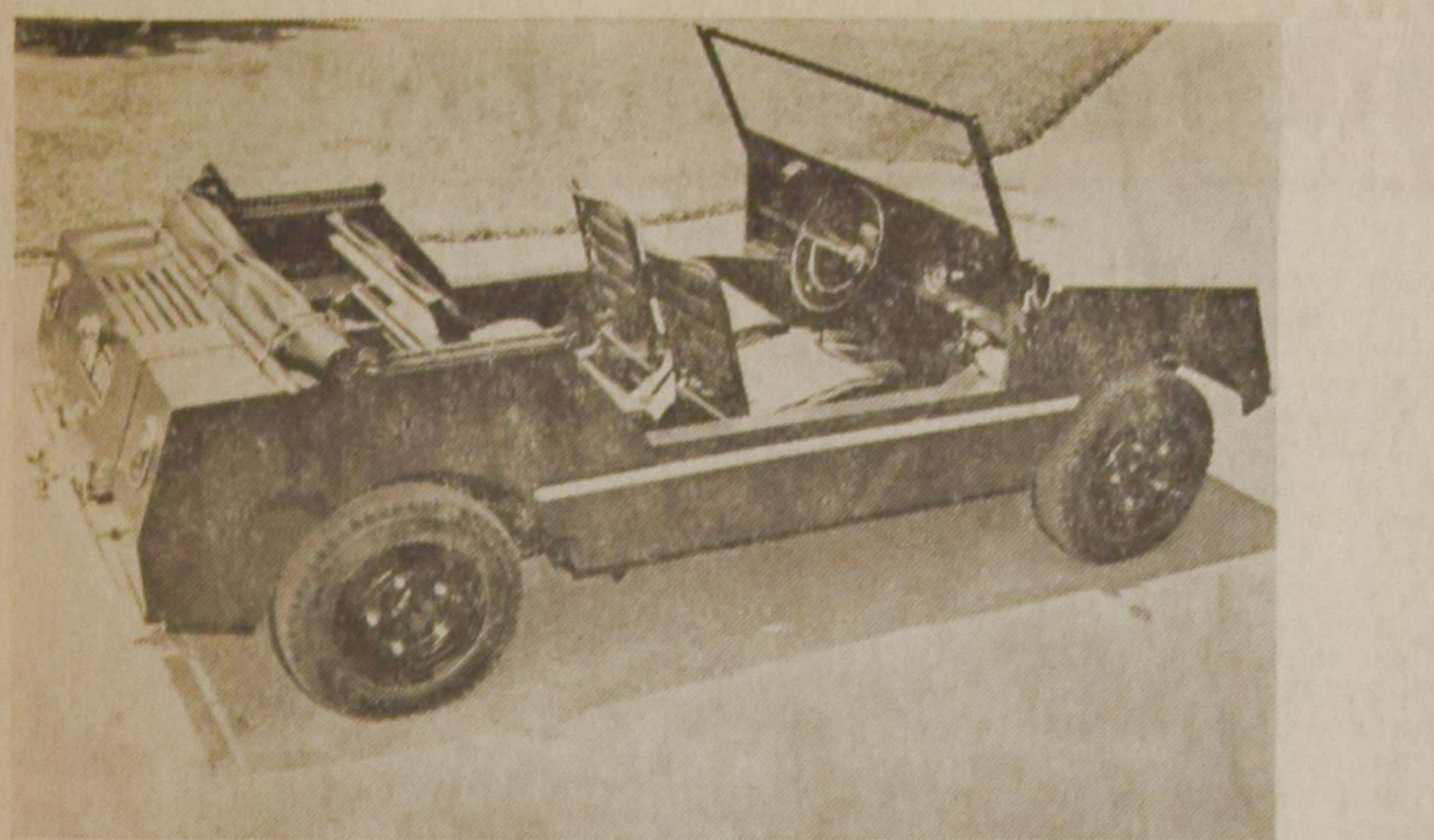

IETS VOOR DE VAKANTIE?

De Australische Volkswagenfabrieken hebben een "cross country" VW geconstrueerd, die aangepast is aan het harde leven in Australië: zo heeft de auto speciale drijftanks, die het oversteken van rivieren moeten vergemakkelijken. De prijs van deze "jeep-VW" is nog niet bekend, maar zou lager liggen dan die van de "kever".

TEACHERS WANTED

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have vacancies in September, and invites applications from

TEACHERS

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Wallaceburg District Christian School will need

TWO TEACHERS

for grade 1-2 and 5-6, '67-'68 schoolyear. Please send applications, stating qualifications and references to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs

SEVERAL TEACHERS

for all grade levels, especially for the primary grades and

A SCIENCE TEACHER

for junior high. This 10-room school hopes to open grade X next September.

Please apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need an experienced

PRINCIPAL

(grades 6 & 7). Send inquiries to A. Terpstra, 4890 — 47th Ave., Ladner, B.C.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach Mathematics and Science in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

DUNDAS, ONT.

The Calvin Christian School (5 rms.) requires a

PRINCIPAL

and

Primary or Junior TEACHER

commencing September, 1967.

A new 3-bedroom home is available adjacent to the school.

Please send your application to Mr. John Stronks, Ofield Rd. N., R.R. 2, Dundas, Ont.

The Canadian Christian School of Jarvis needs a

PRIMARY GRADE TEACHER

after the Easter holidays till the end of the school year.

Who can and will help us out?

Also needed

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. P. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

Due to further studies of her present principal, the Brantford Christian School invites applicants for the position of

PRINCIPAL

for the school year 1967/68; and also for a

TEACHER

for the middle grades.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ontario.

The Houston Christian School, in the beautiful Bulkley Valley of British Columbia, will need a

TEACHER

for grades 3 and 4, starting Sept. 1st, 1967.

For further information and for applications, stating qualifications and experience, please contact the Secretary, John Vander Ploeg, Box 250, Houston, B.C., phone 845-7709.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of a

PRINCIPAL AND A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send your application to the Principal, Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, will have

SEVERAL VACANCIES

in grades two through six and in the Junior High Social Studies Department.

Teachers interested in securing positions in our school are invited to send letters of inquiry to the Principal, John Nieboer, 1119 - 12 Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, will need a qualified

PRINCIPAL TEACHER

for the 1967-68 school term. Please send applications stating qualifications, experience and references to Mrs. B. Ryzebol, Box 115B, R.R. 5, Winnipeg, Manitoba.

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

The Calvin Chr. School of Kingston will be in need of

A TEACHER

preferably qualified, for the lower grades, per Sept. '67.

Please send your applications and information to: H. Van Rossum, Principal, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL

and

A TEACHER for Gades 1 - 2

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Galt Christian School requires for Sept. '67

A TEACHING PRINCIPAL AND A TEACHER

Please send your applications and inquiries to the Secr., John Hennink, R.R. # 1, Galt, Ont. Phone 621-6119.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

Calvin Christian School of Drayton needs

ONE TEACHER

for grades 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The 'Calgary Christian School' has openings for

TEACHERS

for grades 1, 4, 5 and Junior High for the 1967-1968 school term. Please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49 Street S.W., Calgary, Alberta.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

The Ebenezer Christian School of St. Thomas, Ont. requires for Sept. '67

TWO TEACHERS

for grades 1-2 and 3-4. Please send applications and inquiries to J. Groenenberg, 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968.

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

MALE - PRINCIPAL

startng this fall in its three-room school. Please send applications and inquiries to: P. A. Schaafsma, 254 North Park St., Belleville, Ont.

Toronto District Christian High School

Requires for the school-year 1967-1968

ADDITIONAL TEACHERS

in:

English.
History.
Science.
Commercial Subjects.
Girls Physical Education (a lady teacher).

For information and application write to the Principal, Miss A. G. J. Masselink, Box 527, Woodbridge, Ontario.

Are you interested in joining the Staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School, 8 rooms, as a

PRIMARY OR JUNIOR TEACHER

for the 67/68 school year?

Contact the Principal John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs a

GRADE 2 TEACHER

starting immediately.

For next term:

A PRINCIPAL AND A GRADE 1 TEACHER

House available.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The John Knox Christian School of Clarkson is in need of

TWO PRIMARY TEACHERS

for the school year 1967-68. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send application and inquiries to the Principal, Mr. J. Van Dyk, Box 54, Clarkson, Ontario.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

NEDERLANDS KAMERKOOR WAS IN GRAND RAPIDS

Het Nederlands Kamerkoor heeft onder directie van de heer Felix de Nobel een concert verzorgd in het onlangs geopende Calvin Fine Arts Centre Auditorium te Grand Rapids, Mich. De belangstelling voor dit optreden van deze zangersgroep was bijzonder groot in verhouding tot de andere muzikale gebeurtenissen in Grand Rapids.

Het koor heeft een variatie van klassieke en eigentijdse nummers ten gehore gebracht, voor een zeer aandachtig luisterend gehoor. Het publiek reageerde zeer gunstig op de uitvoering en zes toegiften volgden, meer dan in welke stad ook waar het Kamerkoor tot dusver is opgetreden.

Het toernee begon 19 januari te New York, waar het koor reeds enige malen heeft geconcerteerd. Het is voorts opgetreden in Nova Scotia, Halifax, Toronto, New Brunswick, Indiana.

De dag voor het optreden te Grand Rapids (dinsdag 14 februari 1967) waren de Nederlandse musici in Goshen, Indiana, geweest. De burgemeester van deze stad overhandigde Felix de Nobel de sleutels van de stad.

In New Brunswick trad het Nederlands Kamerkoor op op de campus van Rutgers University, dat zelf een groot koor heeft, dat regelmatig deelneemt aan grote symphonie-uitvoeringen.

De reacties van de muziekcritici zijn tot dusverre bijzonder gunstig geweest. De veelzijdigheid van het koor en het stijlbegrip, dat uit de uitvoeringen sprak, hebben veel indruk gemaakt op ter zake kundigen. De dirigent, de heer De Nobel, geeft gewoonlijk een toelichting op de verschillende nummers, wat bijzonder bij het Canadese en Amerikaanse publiek in de smaak viel. Voor verscheidene college en university audiences heeft dirigent De Nobel gesproken over de achtergrond van het Kamerkoor en zijn plaats in het Nederlandse muziekleven. De contacten met de muziek-secties van de verschillende colleges en universiteiten waren voor dirigent De Nobel vooral belangwekkend. Het is wel opvallend dat koormuziek in de scholen een veel grotere plaats inneemt dan in vergelijkbare Europese onderwijsinstellingen, aldus de heer De Nobel.

Het koor, dat zijn eerste toernee in Canada en de Ver. Staten in 1960 maakte en vervolgens in 1962, 1965 en 1967 terugkeerde, hoopt begin maart naar Nederland te gaan.

Het koor is ook opgetreden in Holland, Michigan, Indianapolis, Pennsylvania, Washington.

A. Velthoen.

UW NIEUWE WONING IN CANADA

Kopen van een bouwer

(Dit is de vierde aflevering van een uit vijf delen bestaand artikel door D. B. Kirkup, Research Director van de Toronto Real Estate Board, over de verschillende aspecten van het kopen van een huis.)

(Can. Scene) — Bouwers die huizen bouwen en die na gereedkomen verkopen kunnen volgens de bepalingen van de National Housing Act hypotheken op die huizen afsluiten. De bouwer regelt eerst de hypotheek, bouwt vervolgens het huis en verkoopt het dan. De koper betaalt een bedrag als eerste betaling en neemt de verantwoordelijkheid over voor de terugbetaling van de hypotheek. Het blijft vrijwel gelijk of U zelf een huis bouwt of dat U een nieuw huis koopt, wat het financiële gedeelte betreft.

Als U een bestaand nieuw huis gaat kopen dan zal men U waarschijnlijk vragen het zg. "Application to Assume Mortgage"-formulier in te vullen. Dit formulier is reeds in het bezit van de bouwer en als de persoon die het huis wil kopen dit invult, geeft het de geldgevers de gelegenheid om er zich van te overtuigen dat aan alle gestelde eisen wordt voldaan. Als Uw aanvrage wordt goedgekeurd kan dus de koop van het huis doorgaan.

De eerste betaling die U moet doen is het verschil tussen het bedrag van de goedgekeurde lening en de koopprijs van het huis. Op zijn minst is die eerste betaling 5% van de koopprijs.

INSPECTIE

De Central Mortgage and Housing Corporation inspecteert Uw huis verschillende malen tijdens de bouw. Er wordt hierbij geen toezicht gehouden op de architectuur en op de uitvoering; de inspecties worden gedaan om in het belang van de geldschieters vast te stellen dat het huis volgens de ingeleverde plannen wordt gebouwd en dat het voldoet aan de eisen die worden gesteld door de CHMC; zij dienen ook om vast te stellen hoever men met de bouw is gevorderd in verband met de grootte van het bedrag dat dan kan worden voorgeschoten.

Er is maar één manier om er zeker van te zijn dat een huis precies wordt gebouwd zoals U dat in het contract met de bouwer bent overeengekomen en dat is door een persoon die ervaring heeft op dit gebied met het toezicht te belasten.

WENKEN VOOR KOPERS VAN NIEUWE HUIZEN

1. U hebt beslist een notaris nodig om er zeker van te zijn dat alles naar genoegen verloopt.
2. U dient hem te raadplegen voordat U ook maar iets tekent of enig geld betaalt;
3. De beste garantie voor een goed huis is natuurlijk een bouwer die een goede reputatie heeft. Er zijn sommige bouwers die U een schriftelijk garantiebewijs geven, waarin zij hun product voor een bepaalde tijd, gewoonlijk een jaar, garanderen.
4. Voordat U een plan accepteert ten aanzien van financiering door middel van een tweede hypotheek dient U eerst Uw notaris of geldschieter om advies te vragen.
5. Treed in contact met de gemeentelijke autoriteiten en vraag hun hoe het zit met de zg. "zoning regulations", belasting over eventuele verbeteringen die U wenst aan te brengen en gemeentelijke diensten zoals vervoer en de stadsreinigingsdienst.
6. Als U een huis koopt voordat het gereed is, spreek dan een bepaalde datum af waarop U het wenst te hebben.
7. Betaal niet het hele bedrag aan de bouwer voor het huis inderdaad helemaal klaar is en U er zeker van bent dat het huis vrij is van schulden.

ONZE ATLANTISCHE PROVINCIES

(Can. Scene) — Er is een nieuwe geest in onze Atlantische kustprovincies gevaren. Er zijn heel wat dingen nodig in Canada, maar de Atlantische provincies hebben ze allemaal tegelijk nodig, en zijn hard op weg om ze te krijgen. Ongeveer tien procent van het Canadese volk woont langs de Atlantische Oceaan. Met uitzondering van Newfoundland, dat ongeveer 3,2 personen per vierkante mijl heeft, zijn deze provincies dicht bevolkt. Terwijl Ontario, de dichtst bevolkte niet aan zee grenzende provincie slechts 18 inwoners per vierkante mijl bezit, tellen Prince Edward Island er 48, Nova Scotia 36 en New Brunswick 21. Door hun geografische ligging aan de kust heeft de bevolking van deze provincies zich tamelijk verspreid en heeft zelfs de grootste stad niet meer dan 92.500 inwoners.

Door de confederatie in 1867 en de aanleg van de spoorlijn breidde de handel met de rest van Canada zich uit, maar de terugslag in het vervoer van houtproducten, de grotere aanvoer van natuurproducten uit andere landen, het verlies van afzetgebieden in het zuiden, de verhoging der uitvoerrechten, de centralisatie van kapitaal en industrie rondom de dichtbevolkte grotere provincies en de geïsoleerde geografische ligging zijn er de oorzaak van geworden, dat deze zeekustprovincies onderontwikkeld zijn gebleven. Volgens de volkstelling van 1961 waren er in die tijd in Canada 3.657.000 gezinnen en had 77% daarvan een inkomen van meer dan $3.000 per jaar. In de Atlantische provincies was dit als volgt: Newfoundland 86.000 gezinnen, 49%; Prince Edward Island 14.000 gezinnen, 55%; Nova Scotia 147.000 gezinnen, 63%; New Brunswick 111.000 gezinnen, 61%. In iedere andere provincie had minstens 68% der gezinnen een inkomen van meer dan $3.000.

Thans echter heeft men in deze Atlantische provincies het probleem agressief ter hand genomen. Er wordt niet langer gewacht op eventuele maatregelen van blind materialistische aard of de langzame voortwenteling van het rad der politiek om betere tijden te doen aanbreken. De revolutie, tengevolge van het gebruikmaken van machines vraagt om herscholing van de mijnwerkers, de boeren en de visserslui. Er zijn dan ook programma's opgesteld om de mensen nieuwe vakken te leren, om ze te helpen naar andere gebieden te verhuizen en om nieuwe industrieën te vestigen en oude uit te breiden, zodat er het gehele jaar door werkgelegenheid is voor iedereen.

Sinds Newfoundland toegetreden is tot de Confederatie in 1949 heeft het meer dan duizend nieuwe scholen gebouwd en is het aantal onderwijskrachten verdubbeld, honderden mijlen verkeersweg heeft men kunnen verharden; de inkomstenbelasting is van $163 miljoen tot $523 miljoen gestegen en het aantal auto's van 14.000 tot 65.000. Verscheidene inwoners, die eenzaam en afgelegen woonden, hebben hun woningen op grote vlotten naar meer centraal gelegen plaatsen overgebracht, waar ze scholen, electriciteit ,telefoon, medische verzorging en moderne visconservenfabrieken tot hun beschikking hebben. De ontginning van ijzererts, lood, zink en koper, evenals die der uitgestrekte wouden is krachtdadig ter hand genomen. Labrador is opengelegd en een plan ontworpen om het door middel van een tunnel met het eiland te verbinden, zodat de daar aanwezige schatten aan ijzererts en waterkracht gemakkelijk bereikbaar zullen worden.

New Brunswick is bezig de industrialisatie in deze provincie verder door te voeren en op die manier de levensstandaard te verhogen. De bruto waarde aan gefabriceerde artikelen is gerezen van $264 miljoen in 1950 tot $462 miljoen in 1965. Gezien het feit dat er doorlopend nieuwe primaire en secundaire industrieën worden opgericht en reeds bestaande zaken zich blijven uitbreiden ziet de economische toekomst er rooskleurig uit.

In Nova Scotia was de productie 6,5% omhooggegaan tot een bedrag van $535 miljoen in 1965; de werkgelegenheid nam toe en het gemiddelde weekloon steeg tot $73,76, een stijging van 4,3%.

Vertegenwoordigers van een groot aantal nationaliteiten hebben zich in de Atlantische provincies gevestigd en de meesten hebben eigen gewoonten en gebruiken, en veelal ook eigen taal, in ere gehouden. De cultuur van de Nieuw-Schotten is langs de oever van de St. Mary Bay nog in volle rijke bloei en de Acadian Festivals trekken dan ook een groot aantal belangstellenden; met de Highland Games in Antigonish en de Gaelic Mod en Highland Gathering in St. Ann's wordt de Schotse traditie hoog gehouden; en iedere groep, van de Micmac Indianen tot de meest modernen, is vertegenwoordigd op het Nova Scotia Festival of the Arts in Tatamagouche. Al

deze groepen hebben hun tradities met die van hun naasten samengeweven en zodoende één eigen cultuur gevormd, waaraan ze allen deel hebben.

De Atlantische provincies hebben in verhouding tot het aantal van hun bevolking op zeer aanzienlijke wijze bijgedragen tot de Canadese samenleving en cultuur. De oudste universiteit van Canada is de Acadia universiteit in Wolfville en andere universiteiten over geheel Canada hebben mensen aan het hoofd gehad, wier bakermat langs de kust van de Atlantische Oceaan had gelegen. De wereldberoemde "Antigonish Movement" is aan de St. Francis Xavier University in Nova Scotia ontstaan. Ook het onderwijs in Newfoundland gaat met haar tijd mee, de Memorial University daar was de eerste in Canada waar het eerste jaar geen lesgeld betaald behoefde te worden.

(*Uit de Monthly Letter van de Royal Bank of Canada*)

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE

's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Uitstekend Mrs. M. te B. !!!

Een lezeres in Ontario wierf in enkele weken tijds **acht** nieuwe abonnees! "Er volgen nog meer," schreef ze ons.

U kunt het ook!

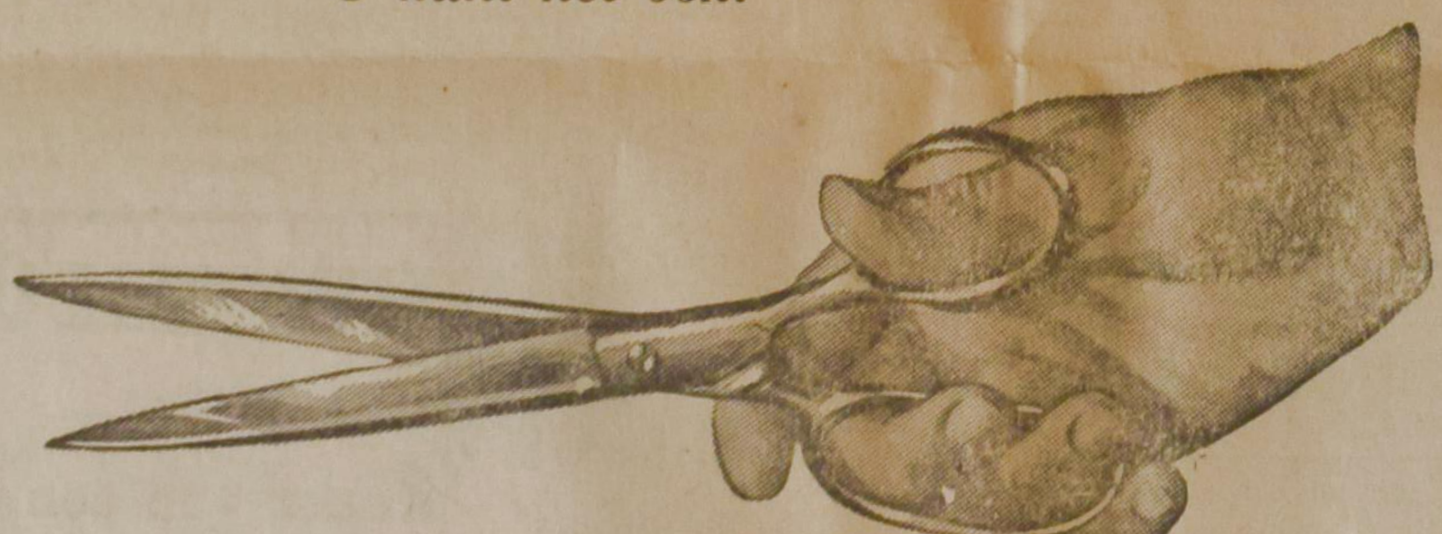

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.